

GEBEDSLEZINGEN

5 - 13 december 2025

VAN EGYPTE NAAR KANAÄN

De pelgrimstocht van het volk Israël

“En deze dingen zijn gebeurd als voorbeelden voor ons, opdat wij niet zouden verlangen naar kwade dingen, zoals ook zij verlangd hebben.” (1 Korinthe 10:6)
Hun bevrijding uit de slavernij in Egypte, het wonder van de oversteek door de Rode Zee, de beproevingen in de woestijn en hun ontmoeting met God op de berg Sinaï bevatten waardevolle lessen over gehoorzaamheid, geloof en iemands persoonlijke relatie met de Schepper van hemel en aarde.



GEBEDSLEZINGEN

5 - 13 december 2025

VAN EGYPTE NAAR KANAÄN

De pelgrimstocht van het volk Israël



INHOUDSOPGAVE

Voorwoord	blz. 2
1e lezing, vrijdag 5 december 2025 <i>Israël in Egypte</i> – <i>zr. E.G. White, Verenigde Staten</i>	blz. 5
2e lezing, Sabbat 6 december 2025 <i>De uittocht uit Egypte</i> – <i>br. Y. Delgado, Peru / Verenigde Staten</i>	blz. 16
3e lezing, zondag 7 december 2025 <i>Het veel vermengd volk</i> – <i>zr. M. Holmstroem Seely, Verenigde Staten</i>	blz. 26
4e lezing, dinsdag 9 december 2025 <i>De oversteek door de Rode Zee</i> – <i>br. G. Gowie, Jamaica</i>	blz. 35
5e lezing, woensdag 10 december 2025 <i>De ervaring in Mara</i> – <i>br. M. Lowe, Canada</i>	blz. 45
6e lezing, vrijdag 12 december 2025 <i>Op de berg Sinäi</i> – <i>br. H. Hernández, Venezuela / Chili</i>	blz. 55
7e lezing, Sabbat 13 december 2025 <i>Maak u gereed om de Jordaan over te steken!</i> – <i>br. T. Petkov, Bulgarije / Verenigde Staten</i>	blz. 62

Voorwoord

De geschiedenis van het volk Israël wordt op veel manieren weerspiegeld in de geestelijke ervaring van de christen. In 1 Korinthe 10:6 schreef de apostel Paulus: “En deze dingen zijn gebeurd als voorbeelden voor ons, opdat wij niet zouden verlangen naar kwade dingen, zoals ook zij verlangd hebben.” Hun bevrijding uit de slavernij in Egypte, het wonder van de oversteek door de Rode Zee, de beproevingen in de woestijn en hun ontmoeting met God op de berg Sinaï bevatten waardevolle lessen over gehoorzaamheid, geloof en iemands persoonlijke relatie met de Schepper van hemel en aarde.

Het oude Israël

God koos Israël als Zijn speciale volk en zette hen apart van de wereld om een heilige missie uit te voeren. Hij gaf hen Zijn wet en wilde dat de kennis van Zijn karakter en Zijn wil zich via hen over de aarde zou verspreiden. Maar ondanks deze hoge roeping week Israël vaak af van hun goddelijke Koning; ze namen afgodische praktijken aan en waren ongehoorzaam aan Zijn goddelijke bevelen. Deze ontrouw had niet alleen ernstige negatieve gevolgen voor hen, maar bezoedelde ook Gods naam bij de naties.

“Daarom moet u weten dat het niet vanwege uw gerechtigheid is dat de HEERE, uw God, u dit goede land geeft om het in bezit te nemen, want u bent een halsstarrig volk. Houd in gedachten en vergeet niet dat u de HEERE, uw God, zeer toornig hebt gemaakt in de woestijn: vanaf de dag dat u uit het land Egypte vertrokken bent, totdat u op deze plaats kwam, bent u ongehoorzaam geweest aan de HEERE.” Deuteronomium 9:6, 7.

“Maar zij hielden hun verbond met God niet. Zij volgden de afgodische praktijken van andere volken na, en in plaats van de Naam van hun Schepper tot een lofprijzing in de wereld te maken, was hun doen van dien aard dat de heidenen die Naam gingen min-

achten. Nochtans moest de opzet van God in vervulling gaan. De kennis van Zijn naam moest uitgedragen worden over de gehele aarde.” –*Uit de schatkamer der getuigenissen*, deel 2, blz. 162.

Het moderne Israël

Net als het oude Israël wordt Gods volk vandaag de dag voortdurend uitgedaagd om trouw te zijn in een wereld die hen op gevaarlijke paden lokt. Het is voor hen van wezenlijk belang om te leren van de fouten uit het verleden en zich in te zetten om in gehoorzaamheid en toewijding aan de Schepper te leven, waarbij ze elke dag het karakter van Christus weerspiegelen.

“God heeft in deze tijd Zijn volk geroepen zoals Hij het oude Israël riep, om als een licht in de wereld te staan. Door het machtige zwaard der waarheid, de boodschappen van de eerste, tweede en derde engel, heeft Hij hen afgescheiden van de kerken en van de wereld om hen in een geheiligde verbintenis met Hemzelf te brengen. Hij heeft hen aangesteld als de bewaarders van Zijn wet en heeft hun de grote waarheden der profetie toevertrouwd. Gelijk de heilige Godsspraken die het oude Israël waren toevertrouwd, vormen deze een geheiligd pand om door te geven aan de wereld. De drie engelen van Openbaring 14 stellen het volk dat het licht van Gods waarschuwingsboodschappen voor dat het licht van Gods waarschuwingsboodschappen aannam, en die als Zijn tussenpersonen uitgaan om de waarschuwing te laten schallen over de lengte en breedte der aarde.” –*Uit de schatkamer der getuigenissen*, deel 2, blz. 162, 163.

Geliefde broeders en zusters, elk van deze lezingen in deze Gebedsweek nodigt ons uit om het aangezicht van God te zoeken in gebed. Laat de samenkomsten tijdens deze toegewijde tijd goed georganiseerd zijn in elke gemeente, thuis en online. De laatste Sabbat zal gewijd zijn aan vasten, gebed en geven. De zevende (laatste) lezing zal naar voren worden gebracht als een preek tijdens de dienst, gevolgd door de inzameling van de speciale gaven voor de Generale Conferentie om nieuwe zendingsvelden te openen en te ondersteunen. Iedereen wordt verzocht om op de

envelop – met daarin zijn/haar gave – een Bijbelvers te schrijven dat zijn/haar geestelijke verlangens en dankbaarheid uitdrukt. Laten we tijdens deze dagen alles doen wat we kunnen om onze broeders en zusters te ontmoeten voor de lezingen.

Geliefde broeders en zusters, de Bijbel en de geïnspireerde geschriften bieden een duidelijke weg naar het eeuwige leven. Het oude Israël viel door ongehoorzaamheid en gebrek aan geloof in God. Laten we die geschiedenis niet herhalen. Laten we gebruik maken van het licht dat Hij zo genadig aan Zijn gemeente heeft gegeven en de missie uitvoeren die Hij haar heeft toevertrouwd.

–De Predikersafdeling van de Generale Conferentie

ISRAËL IN EGYPT

Door zr. E.G. White, Verenigde Staten

Verandering van omstandigheden

“Op grond van de dienst die Jozef aan het Egyptische volk had bewezen, kregen ze niet slechts een deel van het land als hun tehuis, maar werden ze ook vrijgesteld van het betalen van belasting en ruimschoots voorzien van voedsel tijdens de duur van de hongersnood. In het openbaar erkende de koning dat het dank zij de genadige voorziening van de God van Jozef mogelijk was dat Egypte overvloed had, terwijl andere volken omkwamen van honger. Hij zag ook dat de handelswijze van Jozef het koninkrijk verrijkt had, en in zijn dankbaarheid bewees hij de familie van Jakob zijn koninklijke gunst.

Maar na verloop van tijd overleed de grote man van Egypte, aan wie het volk zoveel te danken had, en verdween ook de generatie die door zijn werk zo gezegend was. Er kwam een nieuwe koning in Egypte die Jozef niet gekend had. Het was niet zo, dat hij niet op de hoogte was van alles wat Jozef gedaan had voor het volk, maar hij wenste dit alles niet te erkennen en het liever, voor zover dit mogelijk was, aan de vergetelheid prijs te geven. Hij zei tot zijn volk: ‘Zie, het volk der Israëlieten is groter en talrijker dan wij. Welnu, laten wij met beleid tegen hen optreden, opdat zij zich niet vermenigvuldigen en zich – als wij in oorlog komen – bij onze tegenstanders aansluiten, tegen ons strijden en uit het land wegtrekken.’

De Israëlieten waren reeds zeer talrijk geworden; ze ‘waren vruchtbaar en breidden zich snel uit; zij vermenigvuldigden zich en werden uitermate talrijk, zodat het land met hen vervuld werd’. Onder de goede zorgen van Jozef en de gunst van de koning die toen heerste, hadden ze zich door heel het land verspreid. Maar ze waren een apart volk gebleven, dat niets gemeen had met de

Egyptenaren wat betreft gewoonten of godsdienst; en hun toene-
mend aantal wekte nu de vrees van de koning en zijn volk op, dat
ze zich in geval van oorlog zouden verbinden met de vijanden van
Egypte.

Toch zou het een onjuiste politiek zijn geweest hen uit het land te
verdrijven. Velen van hen waren kundige en vaardige werklieden
en hun arbeid vergrootte de rijkdom van het volk. De koning had
zulke arbeiders nodig voor de bouw van zijn prachtige paleizen
en tempels. Daarom rekende hij hen tot de Egyptenaren die zich
met hun eigendommen verkocht hadden aan het koninkrijk.
Spoedig werden slavenmeesters over hen aangesteld en hun sla-
vernij werd een feit. ‘Toen lieten de Egyptenaren de Israëlieten
onder mishandeling werken; ja, zij maakten hun het leven bitter
door harde slavenarbeid met leem en tichelstenen en door allerlei
arbeid op het veld – alle werk, waartoe zij hen onder mishande-
ling als slaven gebruikten.’ ‘Maar hoe meer men hen onderdrukte,
des te meer vermenigvuldigden zij zich en breidden zij zich uit.’
De koning en zijn raadslieden hadden gehoopt de Israëlieten door
harde arbeid te onderdrukken en op deze wijze hun aantal te
verminderen en hun onafhankelijke geest te verpletteren. Toen ze
merkten dat ze op deze wijze hun doel niet bereikten, namen ze
wredere maatregelen. Bevelen werden gegeven aan de vrouwen
die door hun werk in de gelegenheid waren, het bevel uit te
voeren om de mannelijke Hebreeuwse kinderen bij de geboorte te
doden.” –*Patriarchen en profeten*, blz. 209, 210.

Herstel van goddelijke beginselen

“Tijdens hun slavernij had Israël tot op zekere hoogte de kennis
van Gods wet uit het oog verloren, en waren ze afgeweken van Zijn
geboden. De Sabbat werd niet langer gevierd, en de eisen van hun
opzichters maakten het vieren ervan schijnbaar onmogelijk. Maar
Mozes had zijn volk laten zien dat gehoorzaamheid aan God de
eerste voorwaarde was om bevrijd te worden; en het streven om het
vieren van de Sabbat te herstellen was de verdrukking geëvenaard.

De koning, die opgeschrikt was, dacht dat de Israëlieten een opstand tegen hem in de zin hadden. Ontevredenheid was het gevolg van nietsdoen; hij zou zorgen dat er geen tijd overbleef voor het maken van gevaarlijke plannen. Terstond nam hij maatregelen om hun juk te verzwaren en hun geest van onafhankelijkheid te doven. Diezelfde dag werd opdracht gegeven hun arbeid wreder en ondraaglijker te maken. Het meest voorkomende bouw materiaal van het land was in de zon gedroogde steen; de muren van de mooiste gebouwen werden hiervan vervaardigd, en dan bedekt met natuursteen, en het vervaardigen van bakstenen vereiste grote aantallen slaven. Gehakt stro werd door de klei gemengd om het te binden, en grote hoeveelheden hiervan waren nodig voor het werk; nu gaf de koning bevel dat er geen stro meer geleverd mocht worden; de werklieden moesten het zelf zoeken, terwijl ze dezelfde hoeveelheden stenen moesten afleveren.

Dit bevel veroorzaakte grote verslagenheid onder de Israëlieten in heel het land. De Egyptische opzichters hadden Hebreeuwse ambten aangesteld als opzichters over het werk van het volk, en deze opzichters waren verantwoordelijk voor het werk van hen over wie ze gesteld waren. Toen de bevelen van de koning van kracht werden, verstrooide het volk zich door heel het land om stoppels in plaats van stro te zoeken; maar het bleek voor hen een onmogelijkheid om de gewone hoeveelheid werk klaar te maken. Om deze reden werden de Hebreeuwse opzichters wreed geslagen. Deze opzichters meenden dat hun verdrukking veroorzaakt was door hun drijvers, en niet door de koning zelf; en ze gingen met hun grieven naar hem toe. Hun klachten werden door Farao met spot beantwoord: 'Lui zijt gij, lui! Daarom zegt gij: Laat ons aan de Here gaan offeren. Nu dan, vooruit, aan het werk!' Ze moesten weer aan het werk, met de verklaring dat hun lasten in geen geval verlicht zouden worden. Bij hun terugkeer ontmoetten ze Mozes en Aäron, en riepen hen toe: 'De Here zie op u en oordele, omdat gij ons bij Farao en zijn knechten in een kwade reuk hebt gebracht, waarmee gij hun een zwaard in handen hebt gegeven, om ons te doden.'

Toen Mozes deze verwijten aanhoorde, was hij zeer verontrust. Het lijden van zijn volk was toegenomen. Door heel het land steeg een kreet van wanhoop op van jong en oud, en allen beschuldigden hem als de oorzaak van de verslechtering van hun toestand.

In bitterheid van ziel ging hij tot God met de uitroep: ‘Here, waarom behandelt Gij dit volk zou hard? Waarom hebt Gij mij gezonden? Want van het ogenblik af, dat ik bij Farao ben gekomen, om in Uw Naam te spreken, heeft hij dit volk slecht behandeld, en Gij hebt Uw volk geenszins gered.’

Het antwoord luidde: ‘Nu zult gij zien, wat Ik aan Farao doen zal; want door een sterke hand zal hij hen laten gaan, ja door een sterke hand hen uit zijn land drijven.’ Weer werd gewezen op het verbond dat God met de vaders gemaakt had, en Mozes kreeg de verzekering dat het in vervulling zou gaan.

Gedurende de jaren van hun dienstwerk in Egypte waren er onder de Israëlieten enigen geweest die aan de dienst van Jehova hadden vastgehouden. Deze mensen waren verdrietig als ze zagen hoe hun kinderen dagelijks getuigen waren van de gruwelen der heidenen, en hoe ze zich zelfs bogen voor de valse goden. In hun angst riepen ze tot de Here om bevrijding van het Egyptische juk, opdat ze tevens bevrijd zouden worden van de verderfelijke invloed van de afgoderij. Ze schaamden zich niet voor hun geloof, maar verklaarden aan de Egyptenaars dat zij de Schepper van hemel en aarde aanbaden, de enige ware en levende God. Ze verhaalden de bewijzen van Zijn bestaan en Zijn macht vanaf de schepping tot op de dagen van Jakob. Op deze wijze hadden de Egyptenaars gelegenheid de godsdienst van de Hebreëen te leren kennen; maar ze vonden het beneden hun waardigheid zich te laten onderrichten door hun slaven en trachtten de aanbidders van God te verleiden door vleiende beloften, en als dit niet hielp, door dreigementen en wreedheid.

De oudsten van Israël trachtten het verdwijnende geloof van hun broederen te ondersteunen door het herhalen van de beloften die aan hun vaders waren gedaan en aan het profetisch woord van

Jozef eer hij stierf, waarin hun bevrijding uit Egypte was voorzegd. Sommigen luisterden en geloofden. Anderen zagen naar de gebeurtenissen om hen heen en weigerden te hopen. De Egyptenaren, die hoorden wat er plaatsvond onder hun slaven, spotten met hun verwachtingen en loochenden de macht van hun God. Ze wezen op hun positie als slavenvolk en zeiden spottend: ‘Als uw God rechtvaardig en barmhartig is, en machtiger dan de goden der Egyptenaren, waarom bevrijdt Hij u dan niet?’ Ze wezen op hun eigen toestand. Ze aanbaden goden die door de Israëlieten afgoden werden genoemd, en toch waren ze een rijk en machtig volk. Ze zeiden dat hun goden hen gezegend hadden met voorspoed, en hun de Israëlieten als slaven gegeven hadden, en ze beroemden zich op hun macht de aanbidders van Jehova te kunnen verdrukken en verdelgen. Farao zelf beroemde zich op het feit dat de God van de Hebreëen hen niet uit zijn hand kon verlossen.

Dergelijke woorden vernietigden de hoop van velen in Israël. Hun lot kwam velen voor zoals de Egyptenaren hun dat voor ogen hielden. Het was een feit dat ze slaven waren, en moesten verdragen wat hun wrede meesters hen verkozen op te leggen. Hun kinderen waren opgejaagd en gedood, en hun eigen leven hun een last geworden. Toch aanbaden ze de God des hemels. Als Jehova werkelijk boven alle andere goden stond, zou Hij hen niet in de macht van afgodendienaars laten. Maar zij die trouw waren aan God, begrepen dat dit alles kwam omdat Israël van God was afgeweken – omdat ze toegegeven hadden aan de omgang met heidense volken en zo tot afgoderij verleid waren – dat de Here had toegelaten dat ze slaven waren geworden; en vol vertrouwen gaven ze hun broederen de verzekering dat Hij spoedig het juk van de verdrukker zou verbreken.

De Hebreëen hadden verwacht dat ze hun vrijheid zouden verkrijgen zonder een speciale beproeving van hun geloof of zonder werkelijk lijden en tegenspoed. Maar ze waren nog niet gereed om bevrijd te worden. Ze hadden weinig geloof in God, en waren onwillig om lijdzaam te blijven onder hun beproevingen, tot Hij het ogenblik gekomen achtte om voor hen te werken.

Velen waren tevreden om in slavernij te blijven, liever dan de moeilijkheden het hoofd te bieden die gepaard zouden gaan met het vertrek naar een vreemd land; en de gewoonten van sommigen waren zozeer gelijk geworden aan die van de Egyptenaren, dat ze verkozen in Egypte te blijven wonen. Daarom verloor de Here hen niet door de eerste openbaring van Zijn macht voor Farao. Hij leidde de gebeurtenissen om de tirannieke geest van de Egyptische koning te doen ontplooiën en tevens om Zich te openbaren aan Zijn volk. Door het zien van Zijn recht, Zijn macht en Zijn liefde zouden ze verkiezen Egypte te verlaten en zich over te geven aan Zijn dienst. De opdracht van Mozes zou lang zo moeilijk niet geweest zijn als niet vele Israëlieten zo verdorven waren geworden dat ze weigerden om Egypte te verlaten.

De Here beval Mozes om weer naar zijn volk te gaan en de belofte van bevrijding te herhalen, met een nieuwe verzekering van goddelijke gunst. Hij ging zoals hem was opgedragen; maar ze wilden niet horen. De Schrift zegt: ‘Zij luisterden niet ... uit ongeduld en wegens de harde slavernij.’ Opnieuw klonk Gods stem tot Mozes: ‘Ga naar Farao, de koning van Egypte, en zeg dat hij de Israëlieten uit zijn land moet laten gaan.’ Ontmoedigd antwoordde hij: ‘De Israëlieten luisterden niet eens naar mij, hoe zou dan Farao naar mij luisteren, terwijl ik zo slecht ter tale ben?’ Hem werd gezegd dat hij Aäron moest meenemen naar Farao, en opnieuw eisen dat hij de Israëlieten uit zijn land zou laten gaan.” –*Patriarchen en profeten*, blz. 226-229.

Goddelijk ingrijpen

“Mozes kreeg te horen dat de vorst niet zou luisteren alvorens God het land Egypte had geslagen met Zijn oordelen en Israël had uitgeleid door de duidelijke blijken van Zijn macht. Vóór de komst van elke plaag moest Mozes de aard en de gevolgen ervan beschrijven, opdat de koning zichzelf daarvoor zou kunnen bewaren als hij dat wenste. Elke verworpen bestraffing zou gevolgd worden door een zwaardere, tot zijn trotse hart vernederd zou zijn en hij zou erkennen dat de Schepper van hemel en aarde

de ware en levende God is. De Here zou de Egyptenaren een kans geven om te zien hoe zinloos de wijsheid van hun machtigen was, hoe zwak de macht van hun goden, wanneer ze zich stelden tegen Gods geboden. Hij zou het volk van Egypte straffen voor hun afgoderij, en hun pochen dat ze de zegeningen van hun levenloze afgoden ontvingen, het zwijgen opleggen. God zou zijn eigen naam verheerlijken, zodat andere volken zouden horen van Zijn macht en zouden beven voor Zijn machtige daden, en Zijn volk zich zou afwenden van hun afgoderij om Hem een zuivere eredienst te bewijzen.” –*Patriarchen en profeten*, blz. 229.

“De Here openbaarde Zijn macht om het geloof van Israël in Hem als de enige ware en levende God te bevestigen. Hij zou onmiskenbare bewijzen geven van het onderscheid dat Hij maakte tussen hen en de Egyptenaren, en zou alle volken doen weten dat de Hebreëen, die ze veracht en verdrukt hadden, onder de bescherming stonden van de God des hemels.” –*Patriarchen en profeten*, blz. 236.

“Voor de voltrekking van het vonnis gaf de Here door Mozes aanwijzingen aan de kinderen van Israël betreffende hun afscheid van Egypte, en vooral betreffende hun bescherming voor het naderend oordeel. Elke familie moest, hetzij per gezin of samen met anderen, een ‘gaaf’ lam of een bokje slachten, en met een bundel hysop het bloed strijken aan de beide deurposten en de bovendorpel van het huis, opdat de verderfengel, die te middernacht zou komen, dat huis niet zou binnengaan. Ze moesten het vlees gebraden eten, met ongezuurd brood en bittere kruiden, te middernacht, zoals Mozes zei: Met de lendenen omgord, de schoenen aan de voeten, en de staf in de hand; ‘overhaast zult gij het eten; het is een Pascha voor de Here.’

De Here zei: ‘Ik zal in deze nacht het land Egypte doortrekken en alle eerstgeborenen, zowel van mens als dier, in het land Egypte slaan en aan alle goden van Egypte zal Ik gericht oefenen. ... En het bloed zal u dienen als een teken aan de huizen, waar gij zijt, en wanneer Ik het bloed zie, dan ga Ik u voorbij. Aldus zal er

geen verdervende plaag onder u zijn, wanneer Ik het land Egypte sla.’ ” –*Patriarchen en profeten*, blz. 240.

Gebeurtenissen vóór de uittocht

“Als aandenken aan deze grote bevrijding zou jaarlijks een feest gevierd worden door het volk van Israël, tot in alle toekomstige geslachten. ‘Deze dag zal u een gedenkdag zijn, gij zult hem vieren als een feest voor de Here; in uw geslachten zult gij hem als een altijddurende inzetten vieren.’ Wanneer ze in latere jaren het feest zouden vieren, moesten ze aan hun kinderen de geschiedenis van deze grote bevrijding verhalen, zoals Mozes hun zei: ‘Gij zult zeggen: Het is een Paschaoffer voor de Here, Die in Egypte aan de huizen der Israëlieten voorbijging, toen Hij de Egyptenaren sloeg, maar onze huizen spaarde.’

Verder zouden de eerstgeborenen van mens en dier de Here toebehoren, en slechts door een losprijs vrijgekocht worden, als blijk van erkenning dat, toen de eerstgeborenen in Egypte omkwamen, die van Israël zeer terecht aan hetzelfde lot hadden blootgestaan, als ze niet door een genadig zoenoffer gespaard waren gebleven. ‘Alle eerstgeborenen zijn Mijn eigendom’, verklaarde de Here. ‘Ten dage, dat Ik alle eerstgeborenen in het land Egypte sloeg, heiligde Ik Mij alle eerstgeborenen in Israël, zowel van mens als van dier; zij zijn Mijn eigendom.’ (Numeri 3:13). [...]

Het Pascha was zowel een herdenking als een schaduw, daar het niet alleen terugwees naar de bevrijding uit Egypte, maar ook heenwees naar de grotere bevrijding, die Christus zou bewerken door Zijn volk van zonden te bevrijden. Het offerlam is een beeld van ‘het Lam Gods’ (Johannes 1:29) waarin onze enige hoop op de zaligheid ligt. De apostel zegt ‘Christus ons Pascha is voor ons geslacht’. (1 Korinthe 5:7, SV).

Het was niet voldoende dat het Paschalam geslacht werd; het bloed moest aan de deurposten gestreken worden; zo moeten de verdiensten van het bloed van Christus op de ziel van toepassing worden gebracht. We moeten niet slechts geloven dat Hij stierf voor de wereld, maar dat Hij stierf voor een ieder van ons. We

moeten de waarde van het verzoenend offer op onszelf van toepassing brengen.

De hysop, gebruikt om het bloed te sprenkelen, was het beeld van de reiniging die op deze wijze gebruikt werd om de melaatse te reinigen en degenen die verontreinigd waren door aanraking met een dode. In de bede van de Psalmist wordt ook de betekenis gezien: ‘Ontzondig mij met hysop, dan ben ik rein, was mij, dan ben ik witter dan sneeuw.’ (Psalm 51:9).

Het lam moest in zijn geheel bereid worden, geen been ervan mocht gebroken worden; zo zou geen been gebroken worden van het Lam Gods, dat voor ons zou sterven. (Johannes 19:36). Ook werd op deze wijze de volkomenheid van het offer van Christus aangetoond.

Het vlees moest gegeten worden. Het is niet voldoende in Christus te geloven om vergiffenis van zonde te ontvangen; we moeten door te geloven voortdurend geestelijke kracht en voeding van Hem ontvangen door Zijn Woord. Christus zei: ‘Tenzij gij het vlees van de Zoon des mensen eet en Zijn bloed drinkt, hebt gij geen leven in uzelf. Wie Mijn vlees eet en Mijn bloed drinkt, heeft eeuwig leven.’ (Johannes 6:53, 54). En om dit duidelijk te maken zei Hij: ‘De woorden, die Ik tot u gesproken heb, zijn geest en zijn leven.’ (Johannes 6:63).

Jezus aanvaardde de wet van Zijn Vader, openbaarde de beginse-len ervan in Zijn leven, toonde de geest en ook de zegenende macht ervan in het hart. Johannes zegt: ‘Het Woord is vlees geworden en het heeft onder ons gewoond en wij hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als van de Eniggeborene des Vaders, vol van genade en waarheid.’ (Johannes 1:14). De volgelingen van Christus moeten deel hebben aan Zijn ervaring. Ze moeten het Woord van God ontvangen en in zich opnemen, zodat het de drijfveer van leven en daden zal worden. Door de macht van Christus moeten ze naar Zijn beeld veranderen, en Gods eigenschappen weerkaatsen. Ze moeten het vlees van de Zoon van God eten en Zijn bloed drinken, anders hebben ze geen leven. De

geest en het werk van Christus moeten de geest en het werk van Zijn discipelen worden.

Het lam moest gegeten worden met bittere saus, die herinnerde aan de bitterheid van de Egyptische slavernij. Zo moeten we ons met een berouwvol hart voeden met Christus, vanwege onze zonden. Het gebruik van het ongezuurde brood had eveneens betekenis. In de wet betreffende het Pascha werd nadrukkelijk gezegd dat geen zuurdeeg in de huizen van de joden gevonden mocht worden tijdens het feest, en de joden hielden zich nauwgezet hieraan. Zo moet het zuurdeeg van de zonde weggedaan worden uit het leven van allen die leven en voedsel van Christus willen ontvangen.

Paulus schreef aan de gemeente in Korinthe: ‘Doet het oude zuurdeeg weg, opdat gij een vers deeg moogt zijn;... Want ook ons Paschalam is geslacht: Christus. Laten wij derhalve feest vieren, niet met oud zuurdeeg noch met zuurdeeg van slechtheid en boosheid, maar met het ongezuurde brood van reinheid en waarheid.’ (1 Korinthe 5:7, 8).

Voor ze de vrijheid kregen, moesten de slaven hun geloof in de grote bevrijding tonen die bijna hun deel was. Het teken van het bloed moest aan hun huizen worden aangebracht, en ze moesten zichzelf en hun gezinnen afscheiden van de Egyptenaren en in hun eigen huizen blijven. Als de Israëlieten op enige wijze de aanwijzingen die ze ontvingen, veronachtzaamd hadden, als ze nagelaten hadden hun kinderen afgezonderd te houden van de Egyptenaren, als ze het lam hadden geslacht maar niet de deurposten met het bloed bestreken hadden, of hun huizen verlaten hadden, zouden ze niet bewaard zijn gebleven. Ze mochten oprecht geloofd hebben dat ze al het nodige gedaan hadden, maar hun oprechtheid zou hen niet redden. Allen die nalieten acht te slaan op de aanwijzingen des Heren, zouden hun eerstgeborenen door de hand van de verderver verliezen.

Door te gehoorzamen zou het volk blijk geven van hun geloof. Zo moeten allen die door de verdiensten van het bloed van Christus gered hopen te worden, beseffen dat ze zelf iets moeten doen om

zich te verzekeren van hun zaligheid. Hoewel alleen Christus ons kan verlossen van de straf der overtreding, moeten wij ons afwenden van de zonde en gehoorzamen. De mens moet gered worden door geloof, niet door de werken; toch moet zijn geloof blijken uit zijn werken. God heeft Zijn Zoon gegeven om te sterven als een verzoening voor de zonde, Hij heeft het licht van de waarheid, de weg des levens aangetoond, Hij heeft mogelijkheden, inzetten en voorrechten gegeven; en nu moet de mens samenwerken met deze reddende middelen; hij moet de hulp die God gezonden heeft, waarderen en benutten en al Gods eisen geloven en gehoorzamen.” –*Patriarchen en profeten*, blz. 240-243.

DE UITTOCHT UIT EGYPT

Door br. Y. Delgado, Peru / Verenigde Staten

“**G**a daarom uit hun midden weg en zonder u af, zegt de Heere, en raak het onreine niet aan, en Ik zal u aannemen,” 2 Korinthe 6:17.

Twee perspectieven op Israël

Het volk Israël in Egypte was de laatste schakel in de sociale structuur van die machtige natie. Vóór de uittocht leefden de nakomelingen van Abraham en Isaak 430 jaar lang – de helft van die tijd in gebieden die door de Egyptenaren werden beheerst en de andere helft in Egypte zelf. Ze bloeiden op onder Jozefs bescherming en werden na zijn dood in harde slavernij gebracht. Aan het einde waren er twee opvattingen over dit volk. Ten eerste verklaarde de Farao van Egypte dat ... “Hij zei tegen zijn volk: Zie, het volk van de Israëlieten is talrijker en machtiger dan wij.” Ondanks dat ze tot slaaf waren gemaakt, groeide en versterkte het volk van Israël in aantal, tot het punt waarop ze als een bedreiging werden beschouwd. Het was zo “Hoe meer zij het echter onderdrukten, hoe talrijker het werd en hoe meer het zich uitbreidde, zodat zij in angst verkeerden vanwege de Israëlieten.” (Éxodus 1:9, 12).

Ten tweede werd Israël als natie erkend door de Allerhoogste Majesteit van de hemel in deze woorden: “Mijn zoon, Mijn eerstgeborene, is Israël. Daarom zeg Ik tegen u: Laat Mijn zoon gaan, zodat hij Mij kan dienen. Maar u hebt geweigerd hem te laten gaan, zie, Ik zal uw zoon, uw eerstgeborene, doden.” Éxodus 4:22, 23. Israël werd apart gezet en als heilig beschouwd voor de Heer. Het werd vastgelegd als een gedenkteken: “... Ik [heb] alle eerstgeborenen in Israël, van de mensen tot het vee, voor Mijzelf geheilgd. Zij behoren Mij toe. ...” Numeri 3:13.

Vergeet niet dat Israël na de dood van Jozef een economische bron voor Egypte was, een gratis arbeidskracht. De Farao wilde koste wat het kost opstand voorkomen en deze waardevolle bron behouden. Maar voor de Heer was Israël de verbinding met Abraham, de “vriend van God” (Jakobus 2:23), de vader van het geloof. Israël was de erfgenaam van de belofte: “Toen zei God tegen Abram: Weet wel dat uw nakomelingen vreemdelingen zullen zijn in een land dat niet van hen is; zij zullen hen dienen en men zal hen vierhonderd jaar onderdrukken. Maar ook zal Ik over het volk dat zij zullen dienen, rechtspreken ...” Genesis 15:13, 14. In deze context was de uittocht de vervulling van Gods belofte. “In Genesis 15:13 lezen we dat de Heer tegen Abraham zei: ‘Weet voorzeker, dat uw zaad vreemd zal zijn in een land, dat het hunne niet is, en zij zullen hen dienen, en zij zullen hen verdrukken vierhonderd jaren.’ ... In Éxodus 12:40 wordt gezegd, dat ‘de tijd nu van de woning, die de kinderen Israëls in Egypte gewoond hebben, is vierhonderd dertig jaren.’ ... Paulus’ geïnspireerde interpretatie in Galaten 3:16, 17 zegt dat de 430 jaar de periode bestrijken vanaf het moment dat God Zijn verbond met Abraham sloot tot aan de afkondiging van de wet bij de Sinai.” – *Patriarchs and Prophets*, blz. 759 (Appendix). De tijd die de kinderen van Israël daadwerkelijk in Egypte doorbrachten, kan niet meer dan 215 jaar zijn geweest.

God maakte Zichzelf bekend

Opdat Israël zijn identiteit als het volk van God zou hervinden, verwees de Heer naar het verbond dat Hij met Abraham, Izaäk en Jakob had gesloten (Éxodus 2:24), en we vinden drie momenten waarop God Zichzelf bekendmaakte als de God van de aarts-vaders.

De eerste keer was toen Hij Mozes, die de verlosser, de boodschapper zou zijn, aansprak en hem uit het brandende braambos riep: “Mozes, Mozes! En hij zei: Zie, hier ben ik!”

Hij zei voorts: Ik ben de God van uw vader, de God van Abraham, de God van Izak en de God van Jakob.” Telkens wanneer God aan hem verscheen, moest Mozes de naam van de God van zijn vaders kennen. “En God zei tot Mozes: Ik zal zijn, die Ik zijn zal! ...” “De Heere, de God van uw vaders, de God van Abraham, de God van Izak, en de God van Jakob, ...” Éxodus 3:4, 6, 14, 15. Jehova is Zijn naam (YHWH); in het Hebreeuws wordt deze vaak weergegeven als Yahweh.

Gods kennismaking met Mozes in een hedendaagse context was via de profeet Jesája “Een stem van iemand die roept in de woestijn: Bereid de weg van de HEERE, maak recht in de wildernis een gebaande weg voor onze God.” Jesája 40:3.

Johannes de Doper bereidde de weg voor de Heer Jezus Christus, de grote IK BEN, die gedetailleerder beschreven wordt in Johannes 6, zodat we Hem kunnen identificeren.

De tweede keer was toen God tegen Mozes zei dat hij een beroep moest doen op de oudsten van Israël, de patriarchale leiderschapsstructuur die orde vertegenwoordigde als een deugd van de hemel. In de uittocht was orde gebaseerd op het gezag van families, of stammen.

“Ga, verzamel de oudsten van Israël en zeg tegen hen: De HEERE, de God van uw vaders, is aan mij verschenen, de God van Abraham, Izak en Jakob. ...” Dit omvatte de belofte van bevrijding: “Ik heb zeker naar u omgezien en naar wat u in Egypte wordt aangedaan. Daarom heb Ik gezegd: Ik zal u uit de onderdrukking van Egypte leiden. ...” Éxodus 3:16, 17.

Om ervoor te zorgen dat de leiders van Israël zouden geloven dat God Mozes als profeet had gestuurd, werden er drie tekenen gegeven: de staf die in een slang veranderde (Éxodus 4:2-4), de melaatse hand (verzen 6, 7) en het water dat in bloed veranderde (vers 9). Het volk geloofde toen zij deze tekenen zagen. Éxodus 4:29-31.

De derde keer was toen God Mozes vertelde hoe hij tot de Farao moest spreken, die de macht vertegenwoordigde die Israël nu

onderdrukte, ook al waren de aartsvader en zijn familie vrijwillig in Egypte aangekomen, met uitzondering van Jozef.

“De HEERE zei tegen Mozes: Nu u naar Egypte gaat terugkeren, zie erop toe dat u al de wonderen waartoe Ik u in staat gesteld heb, vóór de farao doet.” Éxodus 4:21. Hij had hierin twee doelen – ten eerste om verheerlijkt te worden en om te openbaren dat Hij God der goden en Heere der heeren was, “... Die is en Die was en Die komt, de Almachtige.” “... Ik [ben] God ... en niemand anders. Ik ben God, en er is er geen als Ik.” Openbaring 1:8; Jesája 46:9. En ten tweede moest Farao er volledig van op de hoogte zijn dat slechte daden niet ongestraft blijven. “In Zijn handelwijze met Farao openbaarde de Here Zijn afschuw jegens afgoderij, en Zijn vastbeslotenheid om wreedheid en verdrukking te bestraffen.” –*Patriarchen en profeten*, blz. 233, 234.

De uittocht, volgens de hemelse orde

Israël werd beschouwd als een heilig volk voor Jehova, uitverkoren als een bijzonder volk, wiens waarde groter was dan die van alle volken. Wat was de basis voor Israëls waarde? Was het het aantal soldaten of mensen? Was het zijn vaardigheid in het bouwen van steden in Egypte? Nee. “Niet omdat u groter was dan al de andere volken heeft de HEERE liefde voor u opgevat en u uitgekozen, want u was het kleinste van al de volken.” Deuteronomium 7:7.

Zij waren een bijzonder volk vanwege “de gave aan Abraham en zijn zaad” (*Patriarchen en profeten*, blz. 142), gebaseerd op het geloof van de aartsvader. “Want niet door de wet is de belofte aan Abraham of zijn nageslacht gedaan dat hij een erfgenaam van de wereld zou zijn, maar door de gerechtigheid van het geloof.” Romeinen 4:13. “De hoop van Israël was samengevat in de belofte, gedaan in de tijd waarin Abraham werd geroepen, en later herhaaldelijk doorgegeven aan zijn nakomelingen: ‘Met u zullen alle geslachten des aardbodems gezegend worden.’ (Genesis 12:3)” –*Profeten en koningen*, blz. 420.

“Maar vanwege de liefde van de HEERE voor u, en om de eed die Hij uw vaders gezworen had, in acht te houden, heeft de

HEERE u met sterke hand uitgeleid en heeft Hij u verlost uit het slavenhuis, uit de hand van de farao, de koning van Egypte.” Deuteronomium 7:8.

Daarom was het in de instructies aan Mozes van het grootste belang dat hij contact opnam met de oudsten van Israël, hen uitleg gaf en hen steunde in hun pogingen om Gods belofte van bevrijding te vervullen. Hij vertelde Mozes uitdrukkelijk: “Ga, verzamel de oudsten van Israël.” Éxodus 3:16. Dit toonde, zelfs onder de ergste omstandigheden van slavernij, het belang van de structuur die boven de burgerlijke controle stond. Tijdens de uittocht benadrukte de kerkelijke structuur die de oudsten van Israël identificeerde haar religieuze en doctrinaire aard. Bijvoorbeeld: “Toen riep Mozes al de oudsten van Israël bijeen en zei tegen hen: Kies uit, en neem voor uzelf kleinvee voor uw gezinnen, en slacht het paaslam.” Éxodus 12:21.

De orde van de gemeente in de hemel werd weerspiegeld in de kinderen van Israël op hun reis naar Kanaän. Iets later werd deze structuur in de gemeente van de woestijn geformaliseerd toen Mozes “... zeventig mannen [verzamelde] uit de oudsten van het volk ... rondom de tent.

Toen daalde de HEERE neer in de wolk en sprak tot hem, en Hij zonderde een deel af van de Geest Die op hem was, en droeg dat over op de zeventig mannen, die oudsten. En het gebeurde, toen de Geest op hen rustte, dat zij profeteerden, maar daarna niet meer.” Numeri 11:24, 25.

Tijdens de uittocht werd de orde strikt in acht genomen. Toen de wolk optrok, kon een stam op geen enkele manier een positie kiezen die anders was dan de positie die al aan die stam was toegewezen; en toen de wolk ophield, kon een stam niet zomaar een plek naar eigen wens innemen rondom de tabernakel. Het was vastgesteld: “de Israëlieten moeten hun kamp opslaan, ieder bij zijn eigen kamp en ieder bij zijn eigen vaandel, ingedeeld overeenkomstig hun legers.” Numeri 1:52.

“God houdt van zuiverheid, reinheid, orde en heiligheid. God eist van al Zijn mensen die deze eigenschappen missen dat ze ernaar

zoeken en nooit rusten totdat ze die hebben verkregen.” –*Our High Calling*, blz. 230. God wil te allen tijde de orde in de gemeente bewaren. Denk eraan dat de Heer in de tijd van de apostelen tegen Saulus zei: “Sta op en ga de stad in en daar zal u gezegd worden wat u moet doen.” Handelingen 9:6.

De uittocht uit Egypte

De Heer moest uit de hemel neerdalen om de uittocht van Zijn volk uit Egypte uit te voeren. De goddelijke zoektocht was en is gemaakt om vrijheid te bieden aan ieder mens die in deze wereld geboren wordt. Het was belangrijk voor Israël om zich de belofte te herinneren die aan hun vader Abraham was gedaan en om hun verbinding daarmee te identificeren — om de God van hun vaders te erkennen. Als bewijs van hun erkenning van de God van Abraham, Isaak en Jakob moesten zij zich tot Hem wenden. “Roep tot Mij, en Ik zal u antwoorden, Ik zal u grote en onbegrijpelijke dingen bekendmaken, die u niet weet.” Jeremia 33:3. De Heer antwoordde op hun geroep. “De HEERE zei: Ik heb duidelijk de onderdrukking van Mijn volk, dat in Egypte is, gezien en heb hun geschreeuw om hulp vanwege hun slavendrijvers gehoord. Voorzeker, Ik ken hun leed. Daarom ben Ik neergekomen om het volk te redden uit de hand van de Egyptenaren, en het te leiden uit dit land naar een goed en ruim land, naar een land dat overvloedig van melk en honing, Nu dan, zie, het geschreeuw om hulp van de Israëlieten is tot Mij gekomen. En Ik heb ook de onderdrukking gezien waarmee de Egyptenaren hen onderdrukken.” Éxodus 3:7-9.

Er wordt uitdrukkelijk vermeld dat het geroep van Israël tot God was opgestegen en dat de Heer hun ellende had gezien, hun geroep had gehoord, hun angst had begrepen en was neergedaald om hen te verlossen.

De Geest van de Heer verricht zeker een soortgelijk werk in onze tijd, door de door zonde getroffen ziel te zoeken met verzuchtingen die te diep zijn voor woorden. En “... wanneer het hart zich onderwerpt aan de invloed van de Geest van God, komt het

geweten tot leven, en gaat de zondaar iets zien van de diepte en heiligheid van Gods heilige wet, de basis van zijn bestuur in hemel en op aarde. Het licht ‘dat iedere mens verlicht, was komende in de wereld’ (Johannes 1:9) en verlicht de verborgen plekken van het hart en de dingen die in het duister verborgen bleven, komen aan het licht. Zowel het verstand als het hart raken overtuigd. De zondaar krijgt een begrip van de rechtvaardigheid van God, en wordt er zich van bewust hoe vreselijk het is om met schuld en in een onreine toestand voor Hem te verschijnen, die de harten doorzoekt. Hij ziet de liefde van God en beseft hoe prachtig heiligheid is en wat vreugde reinheid verschaft. Hij verlangt voor ernaar om gereinigd te worden en om opnieuw in contact te komen met de hemel.” –*Schreden naar Christus*, blz. 28, 29.

Het evangelie in de uittocht

De veertiende dag van de eerste maand was een heilige samenkomst voor Israël; het was het begin van hun bevrijding – overwinning op de machtigen. Het pascha van de Heer had een diepe betekenis, omdat het het einde aangaf van de 430 jaar onderdrukking en de bevrijding uit de slavernij van de zonde. Een lam van een jaar oud zonder smet werd uitgekozen en ’s avonds geofferd. Het vergoten bloed werd op de bovendorpel en de deurposten aangebracht; dit teken van verzoening moest duidelijk zichtbaar zijn. “Want de HEERE zal het land doortrekken om Egypte te treffen, maar als Hij het bloed zal zien op de bovendorpel en op de beide deurposten, dan zal de HEERE de deur voorbijgaan en de verderver niet toestaan om uw huizen binnen te komen om u te treffen.” Éxodus 12:23.

Het ware “Lam van God, Dat de zonde van de wereld wegneemt” (Johannes 1:29) werd profetisch aangekondigd.

“Terwijl de instelling van het Pascha terugverwees naar de wonderbaarlijke bevrijding van de Hebreëen, wees het ook vooruit, door de dood van de Zoon van God te laten zien voordat deze plaatsvond”. “Type ontmoette antitype in de dood van Christus” jaren later, op dezelfde datum. –*Lift Him Up*, blz. 31.

Het is opmerkelijk dat op die avond, toen de families van Israël het pascha vierden uit dankbaarheid aan Jehova voor hun bevrijding, Farao nog geen toestemming had gegeven aan Israël om Egypte te verlaten. Het was een daad van geloof in iets dat nog niet gebeurd was. De gezinnen aten het geroosterde lam met ongezuurd brood en bittere kruiden. De verordening gaf aan dat ze het pascha lam moesten eten als ze klaar waren om Egypte te verlaten, met hun kleding en schoenen aan voor onderweg, met hun staf in de hand, wachtend op toestemming om te vertrekken.

“Toen stond de farao ’s nachts op, hij en al zijn dienaren en alle Egyptenaren. En er was een luid geschreeuw in Egypte, want er was geen huis waarin geen dode was. En hij riep Mozes en Aäron in de nacht, en zei: Sta op, ga weg uit het midden van mijn volk, zowel u als de Israëlieten, en ga weg, dien de HEERE, zoals u gesproken hebt.

Neem zowel uw kleinvee als uw runderen mee, zoals u gesproken hebt, en ga heen. Maar zegen ook mij!” Éxodus 12:30-32.

Niet lang na de uittocht stonden veel van de mensen die het pascha van de Heer hadden gevierd voor de Rode Zee met het achtervolgende Egyptische leger achter hen en zeiden dat ze wensten dat ze Egypte nooit hadden verlaten. Ze zeiden: “... Het is beter voor ons de Egyptenaren te dienen dan in de woestijn te sterven. Maar Mozes zei tegen het volk: Wees niet bevreesd, houd stand, zie het heil van de HEERE dat Hij vandaag nog voor u zal bewerken! Want de Egyptenaren die u vandaag ziet, zult u tot in eeuwigheid niet meer terugzien. De HEERE zal voor u strijden, en ú moet stil zijn.” Éxodus 14:12-14.

Op wonderbaarlijke wijze staken ze de zee op het droge over, “en dat allen in Mozes gedoopt zijn in de wolk en in de zee.” 1 Korinthe 10:2.

Onze uittocht

We kunnen het verhaal van de uittocht terugzien in onze eigen persoonlijke ervaringen. Het woord van de Heer zegt: “Onderwerp u dan aan God. Bied weerstand aan de duivel en hij zal van u

wegvluchten.” Jakobus 4:7. Net zoals de God van Abraham neerdaalde om Israël te bevrijden en de Farao weerstond en verneederde, zo is het ook na Jezus’ verrijzenis: “Gods stem wordt gehoord als Hij verkondigt dat het recht is voldaan. Satan is verslagen. De strijdende, zwoegende kinderen van Christus op aarde zijn begenadigd in de Geliefde.” –*Jezus, de Wens der eeuwen*, blz. 695.

“Juist die weerstand ducht satan. Beter dan wij kent hij de begrensde van zijn kracht en hoe gemakkelijk hij overwonnen kan worden zo wij hem vastberaden tegemoet treden.” –*Uit de schatkamer der getuigenissen*, deel 2, blz. 107.

In de nacht van hun bevrijding oefenden de kinderen van Israël hun geloof in Jehova uit in de ceremonie van het pascha, maar dit was niet het geval bij het Joodse volk in de dagen van Jezus. Laten we eens kijken naar het doel van dit ritueel: ““De waarheid die door de Paasdienst werd afgebeeld werd onderwezen in de woorden van Christus.” –*Jezus, de Wens der eeuwen*, blz. 317.

“Jezus dan zei tegen hen: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Als u het vlees van de Zoon des mensen niet eet en Zijn bloed niet drinkt, hebt u geen leven in uzelf. Wie Mijn vlees eet en Mijn bloed drinkt, heeft eeuwig leven, en Ik zal hem doen opstaan op de laatste dag. Want Mijn vlees is het ware voedsel en Mijn bloed is de ware drank. Wie Mijn vlees eet en Mijn bloed drinkt, blijft in Mij en Ik in hem.” Johannes 6:53-56.

Zoals de Farao gebod: “... Sta op, ga weg uit het midden van mijn volk, ..., en ga weg, dien de HEERE, ...” (Éxodus 12:31), dus nu kan de vijand van onze zielen niet de stem weerstaan die zegt: “De HEERE zal u bestraffen, satan! De HEERE, Die Jeruzalem verkiest, zal u bestraffen.” Zacharía 3:2.

En net zoals Israël voor de zee stond en bang was en twijfelde, hebben zielen er maar al te vaak spijt van dat ze de wereld hebben verlaten en willen ze terug naar de slavernij van de zonde. Er is nog een andere gelijkenis met Farao’s achtervolging van Israël en het feit dat hij hen vond met het gezicht naar de zee. “Wanneer nu de onreine geest uit de mens weggegaan is, gaat hij door dorre

plaatsen om rust te zoeken, maar hij vindt die niet. Dan zegt hij: Ik zal teruggaan naar mijn huis, waar ik uit weggegaan ben; en wanneer hij komt, vindt hij het leeg, geveegd en opgeruimd.” Matthéüs 12:43, 44.

“Laten wij thuis en in de gemeente de Heer vragen, dat wij goede moed mogen hebben, en stap voor stap voort mogen gaan, voorwaarts en opwaarts, naar de hemel.” –*Christus weerspiegelen*, blz. 248.

“Wij worden in alles verdrukt, maar niet in het nauw gebracht; wij zijn in twijfel, maar niet vertwijfeld; wij worden vervolgd, maar niet verlaten; neergeworpen, maar niet te gronde gericht.” 2 Korinthe 4:8, 9. “Ik vertrouw erop dat Hij Die in u een goed werk begonnen is, dat voltooiën zal tot op de dag van Jezus Christus.” Filippensen 1:6.

Net zoals Israël het overwinningsslied zong nadat het de Rode Zee was overgestoken (Éxodus 15:1-21), zo staat er een profetie voor ons in de Schrift: “En zij zongen het lied van Mozes, de dienst-knecht van God, en het lied van het Lam, met de woorden: Groot en wonderbaarlijk zijn Uw werken, Heere, almachtige God; rechtvaardig en waarachtig zijn Uw wegen, Koning van de heiligen!” Openbaring 15:3.

Slot

“Daarom zult u de HEERE, uw God, liefhebben met heel uw hart, met heel uw ziel en met heel uw kracht.” Deuteronomium 6:5.

We zijn aan het einde van dit jaar; en in de persoonlijke conflicten waar we allemaal mee te maken hebben, is het aan ons om te beslissen wie we met heel ons hart zullen dienen. Aan wie zullen we allemaal ons hele hart geven? In deze strijd zal de dapperste of de machtigste niet winnen; het zal Degene zijn aan wie je je hart en je wil geeft. Het is aan ons om te beslissen wie er zal winnen! De Heer zegt: “Mijn zoon, geef Mij je hart, en laten je ogen behagen scheppen in Mijn wegen.” Spreuken 23:26. Amen.

HET VEEL VERMENGD VOLK

Door zr. M. Holmstroem Seely, Verenigde Staten

Zo ver het oog reikte, strekte zich een rij van zeshonderd-duizend Israëlitische mannen met hun vrouwen, kinderen en bejaarden uit over het zand. De dag van de bevrijding was eindelijk aangebroken! Het trotse Egyptische rijk, met zijn leger van meer dan 1500 valse goden, had een uitdagende vuist ten hemel geheven. Maar God vestigde Zijn gezag over al hun heidense goden door tien krachtige plagen te zenden. Uiteindelijk werd Egypte verslagen. Het vee was dood, de oogst geruïneerd en het volk in rouw. Een onderworpen Farao gaf Mozes zijn laatste opdracht: “Sta op, ga weg uit het midden van mijn volk, zowel u als de Israëlieten, en ga weg, dien de HEERE, zoals u gesproken hebt.” Éxodus 12:31. Maar Israël vertrok niet alleen. “En veel vermengd volk trok ook met hen op, en schapen, en runderen, zeer veel vee.” Éxodus 12:38 [SV77].

Wie was het veel vermengd volk?

Vele jaren voor deze wonderbaarlijke gebeurtenis was Jakob met zesenzeestig van zijn nakomelingen in Egypte aangekomen voor een langverwachte hereniging met Jozef. Genesis 46:26. Na verloop van tijd groeide elke familie van Jakobs twaalf zonen uit tot een eigen stam met verschillende kenmerken en eigenschappen. Deze stammen vormden het volk van God, afstammelingen van Jakob – door Christus Zelf Israël genoemd – dat leefde in het gebied dat werd bezet door het Egyptische rijk. Als volk groeide Israël ook op andere manieren.

Omdat ze niet in volledig isolement leefden, waren er vaak genoeg sociale interacties tussen de Israëlieten en de Egyptenaren, zodat beide partijen bekend waren met de gewoonten, gebruiken en religie van de ander. In sommige gevallen bekeerden oprechte

Egyptenaren zich tot de aanbidding van Israëls God en werden zij in de gelederen verwelkomd. Het huwelijk voegde ook iets toe aan de bevolking en bracht kinderen voort van gemengde afkomst, zoals Efraïm en Manasse. Zo hechtte zich ten tijde van de uittocht een groot aantal Egyptenaren, en mogelijk ook andere vreemdelingen in Egypte, aan het vertrekkende gezelschap.

“In deze menigte waren niet alleen mensen die gedreven werden door geloof in de God van Israël, maar een grote meerderheid die alleen wenste te ontkomen aan de plagen, of die de wegtrekkende stoet volgde uit nieuwsgierigheid en sensatie.” –*Patriarchen en profeten*, blz. 245.

Een prachtige gelegenheid

Sinds de val van de mensheid heeft God altijd geprobeerd om ongelovigen te redden en hen tot volledige bekering te brengen. “God had bepaald dat Israël een licht zou zijn voor de heidenen ...” –*Bijbelkommentaar*, blz. 250, 251.

Met dit in gedachten is het geen verrassing dat God de talloze gemengde menigte toestond om zich bij Israël te voegen tijdens de uittocht. Maar dit was niet zonder voorwaarden. Er was een vooraf vastgesteld kader dat vereiste dat de gemengde menigte zich zou houden aan alle wetten en gebruiken die de Israëlieten moesten houden – inclusief de jaarlijkse feesten en de wekelijkse Sabbat. Éxodus 12:49; 20:10.

Terwijl elke stam achter zijn eigen banier reisde en hun kamp opsloeg in een georganiseerde rangschikking, reisde de gemengde menigte altijd als laatste en sloegen hun tenten op aan de rand van het kampement. Numeri 2:17; *Patriarchen en profeten*, blz. 338, 339.

Zij zouden niet onder de stammen mogen leven tot ten minste de derde generatie. Deuteronomium 23:7, 8. Vandaag de dag zou dit gezien kunnen worden als grove discriminatie. Maar deze fysieke scheiding en de vereiste wachtperiode gaven de oprechte gelovigen onder de gemengde menigte ruimschoots de gelegenheid om Gods wegen te leren en te volgen, waardoor hun succesvolle integratie in

Israël gewaarborgd werd. Bovendien beschermde de scheiding Israël tegen de afgodische invloeden die deze groep doordrongen. Op deze manier toonde God Zijn liefde voor de mensen van alle volken en Zijn bereidheid voor hen om zich met Zijn uitverkoren volk te verenigen, terwijl Hij tegelijkertijd de zuiverheid van Israëls geloof, unieke identiteit en doel behield. Er was echter één soort vereniging die nooit werd toegestaan.

Een verboden vermenging

De intrede van de zonde in de wereld verdeelde alle mensen in twee klassen – de rechtvaardigen en de onrechtvaardigen. De rechtvaardigen zijn gemakkelijk te definiëren, want zij geloven de huidige waarheid en volgen ook de goddelijke principes. De groep onrechtvaardigen daarentegen varieert van atheïsten tot lauwe gemeenteleden. De geïnspireerde pen schreef: “Een belijden van het geloof en het bezitten van de waarheid in het hart zijn twee verschillende dingen. Alleen het kennen van de waarheid is niet voldoende. Wij kunnen deze kennis bezitten zonder dat de geest van ons denken veranderd is. Het hart moet bekeerd en geheiligd worden.” –*Lessen uit het leven van alledag*, blz. 52.

De rechtvaardigen zijn geroepen om zich af te scheiden van de onrechtvaardigen en om hen te bereiken met de tegenwoordige waarheid. Dit kan gedaan worden binnen de kring van de samenleving, maar het is bijna onmogelijk om dit thuis te doen. Daarom heeft God het huwelijk van gelovigen, zij die God liefhebben en gehoorzamen, met ongelovigen, zij die wel in God geloven maar Zijn wil niet gehoorzamen, uitdrukkelijk verboden. Omdat het huwelijk de volledige, totale vereniging van middelen, doelen en overtuigingen omvat, roept een ongelijk samengestelde vereniging de vraag op: “Zullen twee te zamen wandelen, tenzij dat zij bijeengekomen zijn?” Amos 3:3.

Tijdens hun leven in Egypte verloren veel Israëlieten hun unieke erfgoed uit het oog. Hun huwelijk met gedeeltelijk bekeerde Egyptenaren verzwakte Israël enorm door de zonden van Egypte via familiebanden in het midden van het volk te brengen dat door

God geroepen was om apart gezet te worden van de wereld. Het is deze groep die uitdrukkelijk wordt geïdentificeerd als het problematische “veel vermengd volk”.

“Het was de gemengde menigte die met de Israëlieten uit Egypte kwam die de belangrijkste drijfveren waren in dit vreselijke afdwalen van God. Zij werden een gemengde menigte genoemd, omdat de Hebreërs met de Egyptenaren getrouwd waren.” –*Spiritual Gifts*, vol. 3, blz. 274.

In latere jaren zouden zowel Ezra als Nehemía last hebben van deze zelfde gemengde menigte.

“Ook schreven de edelen van Juda die dagen vele brieven naar Tobia, en brieven van Tobia bereikten hen. Velen in Juda waren namelijk met een eed aan hem verplicht, omdat hij een schoon-zoon was van Sechanja, de zoon van Arach, en Johanan, zijn zoon, had de dochter van Mesullam, de zoon van Berechja, tot vrouw genomen.” Nehemía 6:17, 18.

“Hier zijn de nadelige gevolgen zichtbaar van huwelijksverbintenissen met afgodendienaars. Een gezin in Juda was met de vijanden van God verbonden, en deze verbintenis bleek een strik. Vele anderen hadden hetzelfde gedaan. Evenals de menigte van allerlei slag die met Israël uit Egypte was opgetrokken, vormden ze een bron van moeilijkheden. Ze dienden God niet van ganser harte; en als Gods werk een offer van hen vroeg, waren ze bereid hun plechtige eed van samenwerking en steun geweld aan te doen.” –*Profeten en koningen*, blz. 406.

Toen Ezra op de hoogte werd gesteld van de huwelijken tussen Israëlieten en hen die God niet eerden, was hij erg ontdaan en scheurde hij zijn kleding. Zijn emotionele gebed, opgetekend in Ezra 9, bevatte de volgende kreet: “En ik zei: Mijn God, ik ben te zeer beschaamd en te schande geworden om mijn gezicht tot U op te heffen, mijn God, want onze ongerechtigheden zijn talrijk geworden, tot boven ons hoofd, en onze schuld is groot geworden tot aan de hemel.” Ezra 9:6. Zonder tijd te verliezen ging hij aan het werk om de ongelovige huwelijkspartners weg te sturen uit

Israël, “totdat wij de brandende toorn van onze God vanwege deze zaak van ons afgewend hebben.” Ezra 10:14.

“Iemand die God vreest, kan zich niet straffeloos verbinden met iemand die Hem niet vreest. ... Het geluk en de voorspoed van een huwelijk zijn afhankelijk van de eensgezindheid van beide partijen; maar tussen de gelovige en de ongelovige is een wezenlijk onderscheid wat betreft smaak, liefhebberijen en plannen. Ze dienen twee heren waartussen geen overeenstemming mogelijk is. Iemands beginselen mogen nog zo zuiver en correct zijn, de invloed van een ongelovige metgezel zal iemand langzaam maar zeker toch aftrekken van God.” –*Patriarchen en profeten*, blz. 146, 147.

Een voortdurende valstrik

“Dezen [de menigte van allerlei slag] vormden steeds een hinder en een valstrik voor Israël.” –*Patriarchen en profeten*, blz. 245. Vrijwel onmiddellijk begonnen dergelijke problemen. Neem de volgende voorbeelden.

- “Na een tocht van drie dagen werden openlijke klachten vernomen. Deze vonden hun oorsprong bij de menigte van allerlei slag, waarvan velen het niet volledig eens waren met Israël, en die steeds uitzagen naar een reden om te klagen. Ze waren niet tevreden over de richting die ze volgden, en steeds hadden ze kritiek op de weg waarin Mozes hen leidde, hoewel ze heel goed wisten dat hij evenals zij de wolk volgde die hen voorging.” –*Patriarchen en profeten*, blz. 341.
- “Het samenraapsel van vreemdelingen dat in hun midden verkeerde, werd met gulzigheid bevangen; daarom jammerden ook de Israëlieten opnieuw en zeiden: Wie zal ons vlees te eten geven?” Numeri 11:4.
- “De ‘menigte van allerlei slag’ Éxodus 12:38 ging vooraan in morren en ongeduldig zijn, en zij waren de leiders van de afval die nu volgde. [...] Zij die deze vorm van afgoderij in Egypte hadden bedreven, stelden voor dat er een kalf gemaakt zou worden dat men kon aanbidden.” –*Patriarchen en profeten*, blz. 280, 281.

Waarom was de gemengde menigte meestal de eerste die problemen veroorzaakte in Israël? Het antwoord is eenvoudig. “De gedeeltelijke overgave aan de waarheid en de gedeeltelijke toegeeflijkheid aan het eigen-ik geven satan vrije toegang; zijn suggesties worden in de denkkeest vermengd en vervlochten met de waarheid en worden ontvangen als de hele waarheid en het gevolg is dat zielen op wie deze denkkeesten invloed hebben, ver weg worden geleid van de grote oude oriëntatiepunten naar valse paden die zich van God afscheiden.” –*Letters and Manuscripts*, vol. 4a, 1885.

Zij die slechts gedeeltelijk bekeerd zijn, maken zichzelf een gemakkelijk doelwit. “Satan ... zal Gods volk op die punten benaderen, waar hij het meeste succes kan behalen. [...] Hij kwam met zijn verzoeken het eerst tot de mensen van allerlei slag, de gelovige Egyptenaren, en zette hen aan tot opruiing en murmureren.” –*Adviezen over dieet en voeding*, blz. 324, 325.

Let op de uitdrukking “gelovige Egyptenaren” en begrijp dat, hoewel veel van deze Egyptenaren in God geloofden, ze niet volledig bekeerd waren. Het is voor ons niet genoeg om alleen maar in God te geloven, want zelfs de demonen geloven en beven. Jakobus 2:19. Net als Paulus, die zichzelf vóór zijn bekering op weg naar Damascus een ongelovige noemde, ook al geloofde hij in God (1 Timótheüs 1:13), moeten wij een grondige bekering ondergaan om de ware definitie van een gelovige te belichamen, iemand die leeft volgens de tegenwoordige waarheid voor vandaag.

Eén van de meest beangstigende passages in de Schrift is van toepassing op hen die beweren in God te geloven. Jezus zei: “Niet ieder die tegen Mij zegt: Heere, Heere, zal binnengaan in het Koninkrijk der hemelen, maar wie de wil doet van Mijn Vader, Die in de hemelen is. Velen zullen op die dag tegen Mij zeggen: Heere, Heere, hebben wij niet in Uw Naam geprofeteerd, en in Uw Naam demonen uitgedreven, en in Uw Naam veel krachten gedaan?

Dan zal Ik hun openlijk zeggen: Ik heb u nooit gekend; ga weg van Mij, u die de wetteloosheid werkt!” Matthéüs 7:21-23.

“God roept gelovige mannen en vrouwen op om in de wereld te zijn, maar niet van de wereld. De verlost, gelovige mensen van Christus, die waardig zijn om verwantschap met Hem te claimen, zullen hun verwantschap tonen door ware getuigen van de waarheid voor deze tijd te zijn. Ze zullen laten zien dat ze zonen en dochters van de hemelse Koning zijn door hun bescheidenheid in kleding, door hun woorden en daden.” –*Letters and Manuscripts*, vol. 15, Letter 123, 1900.

Het veel vermengd volk vandaag

De waarheid is dat de gemengde menigte zich nooit volledig heeft afgescheiden van Gods volk. Door de geschiedenis heen zijn er altijd “gelovigen” geweest die de tegenwoordige waarheid niet volledig aanvaardden. Toen Christus op aarde was, bevatte Zijn eigen groep discipelen de ongelovige Judas. De gelijkenis van de tarwe en het onkruid die op dezelfde akker groeien, laat de zeer verschillende beloningen voor deze twee groepen zien. “Laat ze allebei samen tot de oogst opgroeien, en in de oogsttijd zal ik tegen de maaiers zeggen: Verzamel eerst het onkruid en bind het in bossen om het te verbranden, maar breng de tarwe bijeen in mijn schuur.” Matthéüs 13:30. Lidmaatschap van een gemeente verzekert iemands redding niet. Het is mogelijk om lid te zijn van Gods overblijfselgemeente, ambten te bekleden, wekelijkse Sabbatdiensten en gebedsbijeenkomsten bij te wonen en tienden te geven, maar toch verloren te gaan.

“In elke gemeenschap is er een gemengde menigte. Zij die beweren rechtvaardig te zijn, maar... niet doen wat God bevolen heeft,

Christus geeft ons de beproeving waarmee we onze trouw of ontrouw bewijzen.” –*Letters and Manuscripts*, vol. 14, Manuscript 127, 1899. Hij zegt eenvoudig: “Als u Mij liefhebt, neem dan Mijn geboden in acht.” Johannes 14:15.

De laatste van de zeven profetische gemeenten in Openbaring is de gemeente van Laodicea. Over deze gemeente staat geschreven: “Ik ken uw werken, en weet dat u niet koud en niet heet bent. Was u maar koud of heet!” Openbaring 3:15.

Lauw zijn is een mengeling van koude en warme temperaturen. Geestelijk lauw zijn is de principes van de Bijbel oppervlakkig accepteren zonder toe te staan dat de kostbare waarheden ervan iemand veranderen naar het beeld van Christus. Helaas zullen velen tijdens de profetische periode van Laodicea in deze lauwe toestand leven en godsvrucht met wereldsheid vermengen.

“Veel mensen omarmen de waarheid, maar hebben de levende principes ervan niet in hun leven opgenomen. Christus heeft de voorwaarden voor alle mensen aangegeven als zij het eeuwige leven willen hebben. “Gij zult de Heere, uw God, liefhebben, uit geheel uw hart, en uit geheel uw ziel, en uit geheel uw kracht, en uit geheel uw verstand; en uw naaste als uzelf.” “Doe dat”, zei de Verlosser, “en gij zult leven.” Lukas 10:27, 28. Dit wordt niet opgevolgd, en als gevolg van deze veronachtzaming van de speciale voorschriften van de Grote Leraar, worden zonde en ongerechtigheid in het hart gekoesterd, er wordt om gepreekt, om geweend en er wordt aan vastgehouden als kostbare aanwinsten. Alles is te verkiezen boven het wegdoen van het kwaad.

“Ze beweren God te geloven, maar doen dat niet. Met de kennis van de heilige waarheid wordt de genegenheid voor de zonde gekoesterd. Het Woord dat niet gehoorzaamd wordt, verhardt het hart, maakt het geweten onbedwingbaar en hun ondergang zekerder dan wanneer ze geen kennis van de waarheid zouden hebben. De genegenheden moeten weggetrokken worden van wereldse genoegens, wereldse genietingen en gericht worden op de hemel en hemelse dingen.

Het hart is de tempel van de ziel; en totdat dat volledig aan de kant van de Heer staat, zal het het bolwerk van de vijand zijn; ...”
—*Letters and Manuscripts*, vol. 4a, 1885.

God “haat ... lauwheid. Hij verfoeit de onverschilligheid van dit soort mensen. In dat verband zegt Hij: ‘Och, of gij koud waart, of

heet'. Openbaring 3:15. Als lauwwater zijn ze walgelijk naar Zijn smaak." –*Uit de schatkamer der getuigenissen*, deel 1, blz. 493.

"Juist nu moeten de mensen van de Heer hun trouw tonen. De tijd is gekomen dat de Heer wil dat allen die Hem willen eren zich stevig opstellen aan de kant van de waarheid en gerechtigheid. Niet langer moeten we een gemengde menigte zijn. Zij die beweren Gods woord te volgen, moeten oprecht, zuiver en heilig zijn." –*Manuscript Releases*, vol. 3, blz. 226.

Slotwoord

Een van de kostbaarste metalen ter wereld is puur goud. In zijn natuurlijke staat is goud echter vermengd met vele onzuiverheden, zoals zilver, ijzer, koper en lood. In deze gemengde toestand worden de ware eigenschappen van goud verborgen, wordt het metaal verzwakt en daalt de waarde ervan. Daarom moet goud een uitgebreid zuiveringsproces ondergaan. Op dezelfde manier wil God Zijn volk zuiveren in deze laatste dagen. De Schrift vertelt ons dat "... Hij is als vuur van een edelsmid, en als zeep van de blekers. Hij zal zitten als iemand die zilver smelt en reinigt: Hij zal de Levieten reinigen en hen zuiveren als goud en zilver. Dan zullen zij de HEERE een graanoffer brengen in gerechtigheid." Maléachi 3:2, 3.

Gods overblijvende gemeente moet door het vuur van vele beproevingen gaan totdat al het vuil is verwijderd en de weerspiegeling van Zijn gerechtigheid duidelijk wordt gezien. Voor de laatste dag van deze aardse geschiedenis zal er niet langer een lauwe gemengde menigte zijn, maar alleen een zuivere gemeente die door geloof is opgeklommen tot de hoogst mogelijke maatstaf – de maatstaf van de hemel. Amen.

DE OVERSTEEK DOOR DE RODE ZEE

Door br. G. Gowie, Jamaica

De geschiedenis van de kinderen van Israël leert ons over Gods diepgaande zorg voor Zijn volk. Hoe Hij met hen omging, laat zien wat er met ons zal gebeuren als we ons door Hem laten leiden.

De oversteek van de Rode Zee is een van de meest dramatische, belangrijke gebeurtenissen in de geschiedenis van het Joodse volk. Het is ook een bepalend punt in de Bijbel en vertegenwoordigt Gods interventie, bevrijding en grote liefde voor Zijn volk. Deze gebeurtenis is vastgelegd in Exodus 14. Dit hoofdstuk zou vooral gelezen moeten worden door Gods volk dat in de laatste dagen leeft, vlak voor de tweede komst van onze Heer, want Hij heeft beloofd om Zijn volk te bevrijden uit deze zondige wereld (Egypte) en hen mee te nemen naar het hemelse Kanaän.

Gevangenschap en vrijheid

Iets meer dan twee eeuwen lang leefden de nakomelingen van Jakob (de kinderen van Israël) in Egypte, aanvankelijk verwelkomd door de farao. Binnen een relatief korte periode groeide het aantal Israëlieten zodanig dat ze als een bedreiging werden gezien. Er werd hen wrede slavernij opgelegd, met barre omstandigheden en grote onderdrukking. De Geest der profetie zegt: “De Israëlieten waren reeds zeer talrijk geworden; ze ‘waren vruchtbaar en breidden zich snel uit; zij vermenigvuldigden zich en werden uitermate talrijk, zodat het land met hen vervuld werd’. Onder de goede zorgen van Jozef en de gunst van de koning die toen heerste, hadden ze zich door heel het land verspreid. Maar ze waren een apart volk gebleven, dat niets gemeen had met de Egyptenaren wat betreft gewoonten of godsdienst; en hun toe-

nemend aantal wekte nu de vrees van de koning en zijn volk op, dat ze zich in geval van oorlog zouden verbinden met de vijanden van Egypte. Toch zou het een onjuiste politiek zijn geweest hen uit het land te verdrijven.

Velen van hen waren kundige en vaardige werklieden en hun arbeid vergrootte de rijkdom van het volk. De koning had zulke arbeiders nodig voor de bouw van zijn prachtige paleizen en tempels. Daarom rekende hij hen tot de Egyptenaren die zich met hun eigendommen verkocht hadden aan het koninkrijk. Spoedig werden slavenmeesters over hen aangesteld en hun slavernij werd een feit. ‘Toen lieten de Egyptenaren de Israëlieten onder mishandeling werken; ja, zij maakten hun het leven bitter door harde slavenarbeid met leem en tichelstenen en door allerlei arbeid op het veld – alle werk, waartoe zij hen onder mishandeling als slaven gebruikten.’ ‘Maar hoe meer men hen onderdrukte, des te meer vermenigvuldigden zij zich en breidden zij zich uit.’ (Éxodus 1:13, 14, 12)” –*Patriarchen en profeten*, blz. 209, 210.

God reageerde op hun lijden door Mozes te roepen na veertig jaar geestelijke training in de woestijn. De Heer verscheen aan hem in het brandende braambos en droeg Mozes op om terug te keren naar Egypte en in Zijn naam de Farao te bevelen om Zijn volk vrij te laten. Farao verhardde zijn hart en weigerde dit te doen, dus zond God tien plagen over Egypte. Na de laatste, meest verwoestende plaag – de dood van de eerstgeborenen in het hele land Egypte – gaf Farao toe en mochten de Israëlieten Egypte verlaten. Ze vertrokken met grote verwachtingen, hopen op een beter leven. Ze waren op weg naar een land dat vloeiende van melk en honing. Eindelijk waren ze vrij. Misschien riepen ze wel wat Martin Luther King Jr. deed: “Eindelijk vrij! Eindelijk vrij! God zij dank, eindelijk zijn we vrij!”

Bij de Rode Zee

Geleid door Mozes onder Gods hand verlieten de Israëlieten Egypte en reisden naar de Rode Zee. Het was een weg die vanuit

militair oogpunt onlogisch leek. We zouden ons kunnen afvragen: Waarom leidde God hen naar deze plek? Was er geen betere route? De dienaar van de Heer, zuster Ellen G. White, beantwoordde deze vragen in het volgende citaat: “In plaats van de kortste weg te nemen naar Kanaän, die voerde door het land van de Filistijnen, leidde de Here hen naar het zuiden, naar de oevers van de Rode Zee. ‘Want God zeide: Het volk mocht eens berouw krijgen, wanneer zij in strijd gewikkeld werden, en naar Egypte terugkeren.’ Als ze getracht hadden door het land van de Filistijnen te trekken, was hun voortgang wellicht gestuit; want de Filistijnen, die hen beschouwden als slaven die aan hun meesters ontvlucht waren, zouden niet gearzeld hebben hen te bestrijden.

De Israëlieten waren jammerlijk toegerust voor een ontmoeting met dat machtige en krijgszuchtige volk. Ze wisten weinig van God en hadden slechts een klein geloof, en zouden verschrikt en ontmoedigd geworden zijn. Ze waren ongewapend en niet gewend aan de strijd, hun geest was neerslachtig door de lange slavernij, en ze werden gehinderd door vrouwen en kinderen, runderen en kleinvee. Door hen in de richting van de Rode Zee te leiden, openbaarde de Here Zich zowel een God van medelijden als van een gezond oordelen.” –*Patriarchen en profeten*, blz. 245. God leidde Zijn volk zodat zij Zijn machtige kracht, liefde en zorg zouden leren kennen.

“In één van de mooiste en meest vertroostende gedeelten van de profetieën van Jesaja wordt verwezen naar de wolk- en vuurkolom om Gods zorg voor Zijn volk voor te stellen in de laatste strijd met de machten van het kwaad: ‘Dan zal de Here over het gehele gebied van de berg Sion en over de samenkomsten die daar gehouden worden, des daags een wolk scheppen en des nachts een schijnsel van vlammen vuur, want over al wat heerlijk is, zal een beschutting zijn. En er zal een hut zijn tot een schaduw des daags tegen de hitte, en tot een schuilplaats en een toevlucht tegen stortbui en regen.’ Jesaja 4:5, 6. [...]

Ze reisden door een droge woestijnachtige streek. Ze begonnen zich reeds af te vragen waarheen hun weg zou voeren; reeds

begonnen ze moe te worden op de weg, en in sommige harten rees de vrees dat de Egyptenaren hen zouden achtervolgen. Maar de wolk ging vooraan, en zij volgden.

Nu gaf de Here aan Mozes bevel af te slaan naar een rotsachtig gebied, en een kamp op te slaan aan de oevers van de zee. Hij kreeg te horen dat Farao hen zou achtervolgen, maar dat God geëerd zou worden door hun bevrijding. [...]

In Zijn voorzienigheid leidde God de Hebreëen naar de woestijn bij de zee, om Zijn macht ten opzichte van hun bevrijding te openbaren en de trots van hun verdrukkers te vernederen. Hij had hen ook op een andere wijze kunnen verlossen, maar Hij koos deze wijze om hun geloof te beproeven en hun vertrouwen in Hem te sterken.” –*Patriarchen en profeten*, blz. 246, 247, 252.

Niet lang nadat de Israëlieten Egypte hadden verlaten, werd Farao's hart weer hard; hij heroverwoog zijn beslissing om het volk te laten gaan. Hij verzamelde zijn elite strijdkrachten en achtervolgde de Israëlieten, met de bedoeling om hen te vangen en terug te brengen in slavernij. Hij vond de Israëlieten aan de oever van de Rode Zee en lokte hen met zijn machtige leger van achteren in de val.

“Toen de farao dichtbij gekomen was, sloegen de Israëlieten hun ogen op, en zie, de Egyptenaren trokken achter hen aan. Toen werden de Israëlieten zeer bevreesd en riepen tot de HEERE, en zij zeiden tegen Mozes: Waren er in Egypte geen graven, dat u ons hebt meegenomen om in de woestijn te sterven? Hoe hebt u dit met ons kunnen doen door ons uit Egypte te leiden? Was dit niet wat wij in Egypte al tegen u zeiden: Laat ons met rust, laten wij de Egyptenaren maar dienen? Want het is beter voor ons de Egyptenaren te dienen dan in de woestijn te sterven. Maar Mozes zei tegen het volk: Wees niet bevreesd, houd stand, zie het heil van de HEERE dat Hij vandaag nog voor u zal bewerken! Want de Egyptenaren die u vandaag ziet, zult u tot in eeuwigheid niet meer terugzien. De HEERE zal voor u strijden, en ú moet stil zijn.” Éxodus 14:10-14.

Het volk van God zat gevangen tussen hamer en aambeeld – met de zee voor zich en de vijand achter zich. Waar konden ze nog heen?

In een gevaarlijke situatie als deze is het extreem moeilijk om niet bang te zijn, stil te staan en onze kalmte te bewaren. Naar menselijk begrip is het een tijd om iets te doen, om onszelf te beschermen en te verdedigen. Mijn lieve broeders en zusters in de Heer, als we voor zulke situaties staan, leert de Heer ons om op Hem te vertrouwen.

Het splijten van de Rode Zee

In wanhoop en paniek wendden de Israëlieten zich tot Mozes en schreeuwden het uit. Ze zagen geen uitweg. Het leger van de Farao bedreigde hen van achteren en de zee versperde hun de weg naar voren. Op dat moment van crisis sprak Mozes geruststellende woorden en moedigde hij het volk aan om te vertrouwen op Gods kracht om hen te bevrijden.

“Toen zei de HEERE tegen Mozes: Wat roept u tot Mij? Spreek tot de Israëlieten en zeg dat zij opbreken. En u, hef uw staf op, strek uw hand uit over de zee en splijt hem doormidden, zodat de Israëlieten door het midden van de zee op het droge kunnen gaan.” Éxodus 14:15, 16.

“God wilde Mozes laten begrijpen dat Hij voor Zijn volk zou werken – dat hun noodzaak Zijn gelegenheid zou zijn. Wanneer zij zover als mogelijk zouden zijn gegaan, moest hij hen bevelen nog verder te gaan; dat hij de staf zou gebruiken die God hem had gegeven om de wateren te verdelen.” –*The Spirit of Prophecy*, vol. 1 blz. 207.

God droeg Mozes toen op om zijn staf over de zee uit te strekken. Toen Mozes dat deed, begon er een krachtige wind te waaien; het water van de Rode Zee scheidde zich op wonderbaarlijke wijze en vormde twee torenhoge muren van water aan elke kant en een pad door het midden. De Israëlieten konden over de zeebodem lopen,

terwijl de muren van water aan beide kanten imposant over hen heen hingen.

“Toen verliet de Engel van God, Die vóór het leger van Israël uit ging, Zijn plaats en ging achter hen aan. Ook de wolkkolom verliet de plaats vóór hen en ging achter hen staan.

Hij kwam tussen het leger van Egypte en het leger van Israël. De wolk was duisternis en tegelijk verlichtte hij de nacht. De een kon niet in de nabijheid van de ander komen, heel de nacht.” Éxodus 14:19, 20.

“De Egyptenaren konden de Hebreëen niet zien, want de wolk van dikke duisternis bevond zich voor hen, terwijl diezelfde voor de Israëlieten vol licht was. Zo toonde God Zijn macht om Zijn volk te bewijzen of zij op Hem zouden vertrouwen nadat Hij hen zulke tekenen van Zijn zorg en liefde voor hen had gegeven, en om hun ongelooft en murmureren te berispen.” –*The Spirit of Prophecy*, vol. 1, blz. 208.

“Toen strekte Mozes zijn hand uit over de zee, en de HEERE liet de zee die hele nacht wegvloeien door een krachtige oostenwind. Hij maakte de zee droog, en het water werd doormidden gespleten. Zo gingen de Israëlieten midden in de zee op het droge. Het water was voor hen aan hun rechter- en linkerhand een muur.” Éxodus 14:21, 22.

“De wateren rezen op en stonden als gestolde muren aan weerszijden, terwijl Israël midden in de zee op het droge liep.

De Egyptische schare triomfeerde die nacht dat de kinderen van Israël weer in hun macht waren. Ze dachten dat er geen mogelijkheid was om te ontsnappen, want voor hen strekte de Rode Zee zich uit en hun grote legers zaten dicht achter hen. Toen ze 's morgens bij de zee kwamen, was er een droge weg, het water was verdeeld en stond als een muur aan weerszijden, en de kinderen van Israël waren halverwege de zee en liepen op het droge. Ze wachtten even om te beslissen welke koers ze beter konden volgen. Ze waren teleurgesteld en woedend dat, terwijl de Hebreëen bijna in hun macht waren en ze zeker van hen waren, er

een onverwachte weg voor hen werd geopend in de zee. Ze besloten hen te volgen.” –*The Spirit of Prophecy*, vol. 1, blz. 209.

“De Egyptenaren achtervolgden hen en kwamen hen achterna, met al de paarden van de farao, zijn strijdwagens en zijn ruiters, tot in het midden van de zee. Maar het gebeurde bij het aanbreken van de dag, dat de HEERE in de vuur- en wolkkolom neerzag op het leger van de Egyptenaren, en Hij bracht het leger van de Egyptenaren in verwarring. Hij liet de wielen van hun wagens wegzakken en liet ze met moeite vooruitkomen. Toen zeiden de Egyptenaren: Laten wij voor Israël vluchten, want de HEERE strijdt voor hen tegen de Egyptenaren.” Éxodus 14:23-25.

“De Egyptenaren waagden het om zich op het pad te begeven dat God voor Zijn volk had bereid, en engelen van God doorzochten hun scharen en verwijderden de wielen van hun strijdwagens. Ze werden geplaagd. Hun vooruitgang was erg traag en ze begonnen zich zorgen te maken. Ze herinnerden zich de oordelen die de God van de Hebreeën in Egypte over hen had gebracht om hen te dwingen Israël te laten gaan, en ze dachten dat God hen misschien allemaal in de handen van de Israëlieten zou overleveren. Ze concludeerden dat God voor de Israëlieten vocht, en ze waren vreselijk bang en wilden voor hen vluchten.” –*The Spirit of Prophecy*, vol. 1, blz. 209.

“Toen zei de HEERE tegen Mozes: Strek uw hand uit over de zee, zodat het water terugkeert over de Egyptenaren, over hun strijdwagens en over hun ruiters. Mozes strekte zijn hand uit over de zee, en tegen het aanbreken van de morgen vloeiende de zee terug naar zijn oorspronkelijke plaats, terwijl de Egyptenaren het water tegemoetvluchtten. Zo stortte de HEERE de Egyptenaren midden in de zee. Want toen het water terugvloeiende, bedolf het de strijdwagens en de ruiters van het hele leger van de farao, die hen in de zee achternagekomen waren. Niet een van hen bleef er over. Maar de Israëlieten gingen op het droge, midden door de zee. Het water was voor hen een muur aan hun rechter- en linkerhand. Zo verloor de HEERE Israël op die dag uit de hand van de Egyptenaren. En Israël zag de Egyptenaren dood aan de oever van

de zee liggen. Toen zag Israël de machtige hand die de HEERE tegen de Egyptenaren gekeerd had, en het volk vreesde de HEERE en geloofde in de HEERE en in Mozes, Zijn dienaar.” Éxodus 14:26-31.

De nasleep

“Toen de Hebreeën getuige waren van het wonderbaarlijke werk van God in de vernietiging van de Egyptenaren, verenigden zij zich in een geïnspireerd lied van verheven welsprekendheid en dankbare lof. Mirjam, de zus van Mozes, een profetes, leidde de vrouwen in muziek.” –*The Spirit of Prophecy*, vol. 1, blz. 210.

“Toen zongen Mozes en de Israëlieten dit lied voor de HEERE. Zij zeiden: Ik zal zingen voor de HEERE, want Hij is hoog-verheven! Het paard en zijn ruiters heeft Hij in de zee geworpen. De HEERE is mijn kracht en lied, Hij is mij tot heil geweest. Dit is mijn God, Hem verheerlijk ik; de God van mijn vader, Hem roem ik. De HEERE is een Strijder, HEERE is Zijn Naam. De wagens van de farao en zijn leger heeft Hij in de zee geworpen. De besten van zijn officieren zijn verdronken in de Schelfzee. De watervloeden hebben hen bedolven, zij zijn als een steen in de diepten gezonken. Uw rechterhand, HEERE, was heerlijk in macht; Uw rechterhand, HEERE, verpletterde de vijand. In Uw grote majesteit wierp U terneer wie tegen U opstonden. U zond Uw brandende toorn, die hen als stoppels verteerde. Door de adem van Uw neus is het water opgehoopt, de stromen stonden als een dam, de watervloeden zijn gestold in het hart van de zee. De vijand zei: Ik achtervolg hen, haal hen in, deel de buit. Mijn verlangen wordt aan hen vervuld, ik trek mijn zwaard, mijn hand roeit hen uit. Maar U hebt met Uw adem geblazen, de zee heeft hen bedolven. Zij zonken als lood in machtige watermassa's. Wie is als U onder de goden, HEERE? Wie is als U, verheerlijkt in heiligheid, ontzagwekkend in lofzangen, U Die wonderen doet? U strekte Uw rechterhand uit, en de aarde verzwoeg hen. U leidde in Uw goedertierenheid dit volk, dat U verlost hebt. U leidde hen

zachtjes door Uw kracht naar Uw heilige woning. De volken hebben het gehoord, zij sidderden, angst heeft de inwoners van Filistea aangegrepen. Toen werden door schrik overmand de stamhoofden van Edom. De machthebbers van Moab greep huivering aan. Al de inwoners van Kanaän smolten weg van angst. Op hen viel verschrikking en angst. Door de grootheid van Uw arm verstomden zij als een steen, terwijl Uw volk, HEERE, erdoorheen trok, terwijl dit volk, dat U verworven hebt, erdoorheen trok. U zult hen brengen en hen planten op de berg die Uw eigendom is, Uw vaste woonplaats, die U gemaakt hebt, HEERE, het heiligdom, Heere, dat Uw handen gesticht hebben. De HEERE zal regeren voor eeuwig en altijd! Want het paard van de farao, met zijn strijdwagen en zijn ruiters, waren in de zee gekomen, en de HEERE had het water van de zee over hen terug doen vloeien. Maar de Israëlieten gingen op het droge, midden in de zee.” Éxodus 15:1-19.

Slotwoord

De oversteek door de Rode Zee was meer dan alleen een wonderbaarlijke ontsnapping aan gevaar. Het was een symbool van Gods macht, trouw en zorg voor Zijn volk. Het was een beslissend moment van bevrijding. Door middel van Mozes liet God de Israëlieten zien dat Hij elk obstakel kon overwinnen, zelfs zoiets ontzaglijks als een zee. Deze daad van bevrijding was een duidelijk bewijs dat God bij Zijn volk was en hen naar het beloofde land leidde. Deze gebeurtenis wordt vaak gezien als een voorafspiegeling van de doop. Net zoals de Israëlieten door het water gingen om een nieuw leven van vrijheid binnen te gaan, symboliseert de doop de overgang van de gelovige van zonde en dood naar een nieuw leven in Christus.

Voor de Israëlieten betekende de oversteek door de Rode Zee het einde van hun slavernij in Egypte en het begin van hun reis om een vrije, onafhankelijke natie te worden. Het vestigde hun geloof

in Gods beloften en werd een bepalend moment in hun collectieve geheugen.

“De grote les die hier geleerd wordt, geldt voor alle tijden. Dikwijls wordt het pad van de christen omgeven door gevaren, en schijnt het moeilijk de taak te verrichten. De verbeelding ziet naderende ondergang voor ogen, en banden en dood die wachten. Toch wordt de stem van God duidelijk vernomen: ‘Ga voorwaarts.’ We moeten aan dit bevel gehoor geven, al kunnen onze ogen de duisternis niet doordringen, en voelen we de koude golven rondom onze voeten.

De hinderpalen die onze vooruitgang hinderen, zullen nooit verdwijnen voor een aarzelende, twijfelende geest. Zij die wachten met hun gehoorzaamheid tot alle schaduwen van onzekerheid verdwenen zijn en er geen spoor van risico of nederlaag meer bestaat, zullen helemaal niet gehoorzamen. Het ongeloof fluistert: ‘Laten we wachten tot alle hinderpalen verdwenen zijn, en we duidelijk kunnen zien wat voor ons ligt’; maar het geloof dringt erop aan moedig voorwaarts te gaan, terwijl we alle dingen hopen, alle dingen geloven.

De wolk, die voor de Egyptenaren een muur van duisternis vormde, was voor de Hebreeën een helder schijnend licht, dat heel het leger verlichtte en het pad bestraalde dat voor hen lag. Zo brengen Gods wegen voor de ongelovige duisternis en wanhoop, terwijl ze voor de gelovige vol van licht en vrede zijn. Het pad waarop God voor gaat mag dan al voeren door de woestijn of door de zee, in elk geval is het een veilige weg.” –*Patriarchen en profeten*, blz. 252, 253.

“Die de Schelfzee in tweeën deelde, want Zijn goedertierenheid is voor eeuwig; en Israël er middendoor deed gaan, want Zijn goedertierenheid is voor eeuwig; maar de farao met zijn leger in de Schelfzee stortte, want Zijn goedertierenheid is voor eeuwig.” Psalm 136:13-15. Dat de genade van God met u mag zijn. Amen!

DE ERVARING IN MARA

Door br. M. Lowe, Canada

De geschiedenis van de glorieuze bevrijding van de Israëlieten uit de wrede Egyptische slavernij en hun reis naar het beloofde land zit vol met lessen van onschatbare waarde voor Gods volk van vandaag. “Al deze dingen nu zijn hun overkomen als voorbeelden voor ons, en ze zijn beschreven tot waarschuwing voor ons, over wie het einde van de eeuwen gekomen is.” 1 Korinthe 10:11.

Net als het oude Israël zijn ook wij op zoek naar een beloofd land, maar het is een beter land, dat wil zeggen een hemels land: Daarom schaamt God Zich niet voor ons om onze God genoemd te worden. Want Hij had voor ons een stad gereedgemaakt. (zie Hebreëen 11:16).

Nu we het einde naderen van opnieuw een beproevingsjaar vol maatschappelijke onrust, chaos en persoonlijke geestelijke strijd, vormt de ervaring van de Israëlieten in de woestijn van Sur en bij het bittere water van Mara een les voor ons, die leven in de laatste dagen van de wereldgeschiedenis.

De Geest der profetie waarschuwde dat “Tegen het einde van de wereldgeschiedenis zal de satan uit alle macht, op dezelfde manier en met dezelfde verzoeking werken, waarmee hij het oude Israël verzocht heeft, vlak voordat zij het beloofde land binnen gingen. Hij zal valstrikken leggen voor de mensen die de geboden van God houden, en die zich bijna aan de grenzen van het hemelse Kanaän bevinden. Hij zal zich tot het uiterste inspannen om zielen ten val te brengen. Hij valt Gods volk op hun zwakste punten aan.” –*Het Bijbels gezin*, blz. 268, 269.

“Het is nu de plicht van Gods gebodenhoudend volk om te waken en te bidden, de Schriften ijverig te onderzoeken, het woord van God in het hart te verbergen, opdat ze niet tegen Hem zondigen in

afgodische gedachten en ontterende praktijken, en zo de gemeente van God demoraliseren.” –*The Review and Herald*, 17 mei 1887.

Glorieuze overwinning!

De Heer leidde Zijn volk van Raamses in de Nijldelta naar Sukkoth en vervolgens naar Etham aan de rand van de woestijn. Daarna beval de Heer, als de oneindig wijze Generaal en Man van Oorlog, Zijn volk om te keren en hun tent op te slaan voor Pihahiroth, tussen Migdol en de Rode Zee, vlakbij Baalzephon. Toen de goddeloze Farao en zijn leger van ruiters en strijdagens de schijnbaar “gevangen” Israëlische troepen achtervolgden, zou de Heer geëerd worden voor alle naties door het water van de Rode Zee te splijten, zodat zij er doorheen konden en door de Egyptenaren te vernietigen toen Hij het water liet terugkeren. Wat een overwinning en eer voor Hem!

De duivel is vastbesloten om elke verlorene ziel terug te brengen in slavernij en gebondenheid. Maar Christus, de grote Bevelhebber en Verlosser, leidt de weg; Hij is de toevlucht en de hoge toren van de mens. Laten we vertrouwen op Zijn verdiensten en wonderbaarlijke kracht; Zijn inwonende Heilige Geest weerstaat en overwint de duivel en elk zondig ding in deze wereld.

Van de Rode Zee naar Mara

Na de verbazingwekkende overwinning bij de Rode Zee hervatte het leger van Israël, met ongeveer 600.000 mannen te voet, plus vrouwen, kinderen en de gemengde menigte, hun reis van de Rode Zee naar de woestijn van Sur. Christus leidde hen in de wolkolom en de vuurkolom, die overdag schaduw gaven en 's nachts licht en warmte.

“Het toneel rondom hen was troosteloos – kale, woest uitziende bergen, dorre vlakten, de zee in de verte, de oevers bezaaid met de lichamen van hun vijanden; toch waren ze vol vreugde in het bewustzijn van hun vrijheid, en elke gedachte aan ontevredenheid was het zwijgen opgelegd.” –*Patriarchen en profeten*, blz. 254.

“Hierna liet Mozes Israël vanaf de Schelfzee opbreken en zij vertrokken naar de woestijn Sur. Drie dagen gingen zij door de woestijn en vonden geen water. Toen kwamen zij bij Mara. Zij konden echter het water uit Mara niet drinken, want het was bitter. Daarom gaf men het de naam Mara. Toen morde het volk tegen Mozes, en zei: Wat moeten wij nu drinken?” Éxodus 15:22-24.

“De voorraad die ze hadden meegenomen was uitgeput. Er was niets om hun brandende dorst te lessen, terwijl ze zich moeizaam voortsleepten over de door de zon verschroeide vlakten. Mozes, die met deze omgeving bekend was, wist wat aan de anderen onbekend was, dat te Mara, de dichtst bij zijnde plaats waar bronnen waren, het water niet geschikt was voor gebruik. Met intense spanning sloeg hij de wolk gade, die hen leidde. Met een bezwaard hart hoorde hij de blijde kreten: ‘Water! Water!’ Mannen, vrouwen en kinderen haastten zich met blijde verwachting naar de bron, toen er een uitroep van teleurstelling werd gehoord uit de schare – het water was bitter.

In hun verschrikking en wanhoop verweten ze Mozes dat hij hen op zulk een weg was voorgegaan, dat Gods tegenwoordigheid in die geheimzinnige wolk zowel hem als hen had geleid. In zijn droefheid over hun verslagenheid deed Mozes, wat zij vergeten hadden: Hij riep ernstig tot de Here om hulp.” –*Patriarchen en profeten*, blz. 254.

De Bijbel vermeldt niet wat de oorzaak was van de bitterheid van het water, maar verhoogde gehaltes van mineralen zoals natriumchloride of magnesium kunnen mogelijk de oorzaak van de bitterheid zijn geweest.

De woestijn van Sur en Mara

De woestijn van Sur is een gebied in het oostelijke deel van het Sinaï Schiereiland. Dit is dezelfde woestijn waar de engel van de Heer Hagar vond toen ze met haar zoon Ismaël vluchtte nadat de vrouw van Abram, Saraï, haar streng en onbarmhartig bejegende. Zie Genesis 16:6-9. Historisch gezien zou deze

woestijn een gebied van 145-190 vierkante kilometer beslaan en Mara lag aan de oostelijke oever van de Rode Zee. Tegenwoordig wordt Mara geïdentificeerd als Ain Hawara, een zoute bron die zich 75 kilometer ten zuidoosten van Suez bevindt.

“Toen kwamen zij bij Mara. Zij konden echter het water uit Mara niet drinken, want het was bitter. Daarom gaf men het de naam Mara.” Éxodus 15:23.

“Maar het was nodig dat ze moeilijkheden het hoofd zouden bieden en ontberingen zouden verdragen. God voerde hen op uit een staat van vernedering en maakte hen geschikt om een eervolle plaats tussen de volkeren te bekleden, en belangrijke en heilige goederen te ontvangen. Als ze geloof in Hem hadden gehad, gezien wat Hij voor hen had gedaan, zouden ze opgewekt ongemakken, ontberingen en zelfs werkelijk lijden hebben verdragen. [...] Ze vergaten de goedheid en de macht van God, die te hunnen behoeve voor hun bevrijding uit slavernij werd tentoongespreid.” –*Patriarchen en profeten*, blz. 255.

“... In plaats van te zeggen: ‘God heeft grote dingen voor ons gedaan; terwijl we slaven zijn geweest, maakt Hij een grote natie van ons’, hadden ze het over de moeilijke weg, en vroegen zich af waar hun vermoeiende pelgrimstocht zou eindigen.” –*Patriarchen en profeten*, blz. 256. En hoe zit het met ons?

“Het is de bedoeling van God dat Zijn volk in deze tijd met een nederig hart en een bereidwillige geest de beproevingen nagaat die het oude Israël moest ondergaan, opdat ze weten hoe ze zich moeten voorbereiden op het hemels Kanaän.

Velen zien naar Israël, en verbazen zich over hun ongeloof en klagen, terwijl ze het gevoel hebben dat zij niet zo ondankbaar geweest zouden zijn; maar wanneer hun geloof wordt beproefd, zelfs door kleine beproevingen, openbaren ze geen groter geloof of geduld dan het oude Israël.

Wanneer ze in het nauw geraten, klagen ze over het proces waardoor God hen wil zuiveren. [...] De hinderpalen ... scheiden hen van God, terwijl ze zouden moeten dienen om hen te helpen

hun hulp te zoeken bij God, ... dit alles is het gevolg van hun onrust en klagen.

[...] Waarom zouden we ondankbaar en wantrouwend moeten zijn? Jezus is onze Vriend; heel de hemel stelt belang in ons welzijn; en onze angst en vrees bedroeft de Heilige Geest van God. [...] Het is niet Gods wil dat Zijn volk onder zorgen gebukt zou gaan.

Maar onze Here zegt niet dat er op onze weg geen gevaren zullen zijn. ... Hij wijst op een schuilplaats die altijd aanwezig is. Hij zegt tot de vermoeiden en beladenen: ‘Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven.’ Leg het juk van bezorgdheid en wereldse zorg, dat u op uw hals genomen hebt, af, en ‘neemt Mijn juk op u en leert van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart, en gij zult rust vinden voor uw zielen.’ Matthéüs 11:28, 29. [...] In plaats van te klagen en te morren, zou de taal van het hart moeten zijn: ‘Loof de Here, mijn ziel, en al wat in mij is, Zijn heilige Naam; loof de Here, mijn ziel, en vergeet niet een van Zijn weldaden.’ Psalm 103:1, 2.” –*Patriarchen en profeten*, blz. 256, 257.

Leiders dienen de weg te kennen

Als Gods uitverkoren leider was Mozes bekend met dit gebied van de woestijn en hij wist wat de anderen niet wisten, namelijk dat in Mara, de dichtstbijzijnde plaats waar bronnen te vinden waren, het water ongeschikt was voor gebruik. Op dezelfde manier zijn de leiders van Gods gemeente verantwoordelijk om bekend te zijn met de aard van de woestijn van deze wereld – de bittere beproevingen, verleidingen, teleurstellingen en toetsen die Gods volk zal tegenkomen tijdens hun reis door hun eigen woestijn van Sur.

Voorafgaand aan hun doop en discipelschap moeten we zielen uitleggen dat de weg en de reis naar het hemelse Kanaän niet gemakkelijk zijn! Maar Jezus Christus, onze Leider en Verlosser, leidt de weg naar de stad van God. De Verlosser beloofde: “Deze

dingen heb Ik tot u gesproken, opdat u in Mij vrede zult hebben. In de wereld zult u verdrukking hebben, maar heb goede moed: Ik heb de wereld overwonnen.” “Wij [moeten] door veel verdrukkingen in het Koninkrijk van God ... ingaan.” Johannes 16:33; Handelingen 14:22.

Het helend stuk hout

“Hij riep ernstig tot de Here om hulp. ‘En de Here wees hem een stuk hout; hij wierp het in het water; toen werd het water zoet.’ Hier gaf Mozes de belofte aan Israël die God hem gegeven had: ‘Indien gij aandachtig luistert naar de stem van de Here, uw God, en doet wat recht is in Zijn ogen, en uw oor neigt tot Zijn geboden en al Zijn inzettingen onderhoudt, zal Ik u geen enkele van de kwalen opleggen, die Ik de Egyptenaren opgelegd heb; want Ik, de Here, ben uw Heelmeester.’ ” –*Patriarchen en profeten*, blz. 254.

Christus is inderdaad ons genezende stuk hout. Hij offerde vrijwillig Zijn kostbare leven op aan het wrede kruis van Golgotha om te voorzien in genezing en verlossing van de vloek en straf van de zonde.

“Christus heeft ons vrijgekocht van de vloek van de wet door voor ons een vloek te worden, want er staat geschreven: Vervloekt is ieder die aan een hout hangt, opdat de zegen van Abraham in Christus Jezus tot de heidenen zou komen, en opdat wij de belofte van de Geest zouden ontvangen door het geloof.” Galaten 3:13, 14.

“Christus is de grote Geneesheer, niet alleen van het lichaam, maar ook van de ziel. Hij herstelt de mens tot zijn God. God stond toe dat Zijn eniggeboren Zoon verbrijzeld werd, zodat helende eigenschappen uit Hem konden vloeien om al onze ziekten te genezen.” –*Manuscript Releases*, vol. 15, blz. 31.

Zonde veroorzaakt onnoemelijk veel ellende en bitterheid in het mensdom. Het leven is vaak gemengd met bitterheid en verdriet, waaronder armoede, verbroken relaties, ongelukkige huwelijken, scheidingen, ziekte en het verlies van dierbaren. Het verlies van

een kind, echtgenoot, ouder of ander familielid veroorzaakt diep verdriet in het menselijk hart.

De fysieke en psychische lasten van ouderdom en verlatenheid door familieleden zijn voor veel ouderen als het water van Mara. Beproevingen in de gemeente van God kunnen ertoe leiden dat sommige leden zo ontmoedigd raken dat ze de gemeente en het geloof dat ze ooit koesterden, verlaten. Deze mensen haken gewoon af. Maar, broeders en zusters, hoe zwaar de beproevingen ook zijn, we kunnen niet toestaan dat satan de overwinning over ons behaalt.

Opgevers winnen nooit en winnaars geven nooit op!

“Geliefden, laat de hitte van de verdrukking onder u, die tot uw beproeving dient, u niet bevreemden, alsof u iets vreemds overkwam. Maar verblijd u naar de mate waarin u gemeenschap hebt aan het lijden van Christus, opdat u zich ook in de openbaring van Zijn heerlijkheid mag verblijden en verheugen.” “Opdat de beproeving van uw geloof – die van groter waarde is dan die van goud, dat vergaat en door het vuur beproefd wordt – mag blijken te zijn tot lof en eer en heerlijkheid, bij de openbaring van Jezus Christus.” 1 Petrus 4:12, 13; 1:7.

“Acht het enkel vreugde, mijn broeders, wanneer u in allerlei verzoeken terecht komt, want u weet dat de beproeving van uw geloof volharding teweegbrengt.” Jakobus 1:2, 3.

Geliefden, hoe moeilijk en bitter de beproevingen en toetsen ook zijn die God in Zijn wijze, genadige voorzienigheid over ons laat komen, we kunnen het ons niet veroorloven om terug te keren, want opgevers winnen nooit en winnaars geven nooit op!

“Werp dan uw vrijmoedigheid niet weg, die een grote beloning met zich meebrengt. Want u hebt volharding nodig, opdat u, na het volbrengen van de wil van God, de vervulling van de belofte zult verkrijgen. Want: Nog een heel korte tijd en Hij Die komt, zal komen en niet uitblijven. Maar de rechtvaardige zal uit het geloof leven, en als iemand zich onttrekt, Mijn ziel heeft in hem

geen behagen. Wij zijn echter geen mensen die zich onttrekken en daardoor naar het verderf gaan, maar mensen die geloven, tot behoud van hun ziel.” Hebreeën 10:35-39. Ja, ook al staat de Heer toe dat u het bittere water van Mara drinkt, er zijn genoeg bronnen en palmbomen die op u wachten in Elim!

Gods doel met beproevingen

Waarom leidde Christus Zijn volk door de woestijn van Sur en naar de wateren van Mara? Waarom laat Hij toe dat beproevingen, verzoeking en vervolging over Zijn kinderen komen? Omdat Hij van ons houdt en wil dat we Hem vertrouwen en deelgenoten worden van Zijn heiligheid.

“Want de Heere bestraft wie Hij liefheeft, en Hij geselt iedere zoon die Hij aanneemt. [...] En verder hadden wij onze aardse vaders als opvoeders, en wij hadden ontzag voor hen. Zullen wij ons dan niet veel meer onderwerpen aan de Vader van de geesten, en leven? Want zij hebben ons wel voor een korte tijd naar het hun goeddacht bestraft, maar Hij doet dat tot ons nut, opdat wij deel krijgen aan Zijn heiligheid.” Hebreeën 12:6, 9, 10.

“Het was geen toeval dat de kinderen van Israël op hun reis naar Mara kwamen. [...] De moeilijkheden die zij daar het hoofd boden en doormaakten, maakten deel uit van Gods grote plan, waarmee Hij hen wilde beproeven.” –*Medical Ministry*, blz. 120. Hij wilde hen laten zien dat Hij door Zijn machtige kracht het kwaad in het menselijk hart kon genezen.

“Deze ervaringen waren zwaar voor de kinderen van Israël om te dragen. Maar deze beproevingen waren in het doel van God om hen te toetsen, om te zien of ze lessen van vertrouwen en gehoorzaamheid hadden geleerd van de bevrijdingen die God voor hen in Egypte en bij de Rode Zee had gedaan. God brengt Zijn volk soms in benarde omstandigheden, zodat Hij Zijn macht en Zijn heerlijkheid kan openbaren in het uitwerken van hun bevrijding.” –*Letters and Manuscripts*, vol. 18, *Manuscript* 64, 1903.

“De geschiedenis van het woestijnleven van Israël is vermeld voor het welzijn van het Israël Gods in de laatste dagen. Het verslag van Gods handelwijze met de zwervers in de woestijn gedurende al hun zwerftochten, in hun blootstaan aan honger, dorst en vermoeidheid, in de treffende manifestaties van Zijn macht om hen te helpen, is doorvlochten met waarschuwingen en vermaningen voor Zijn volk in alle tijden.

De wisselende ervaring van de Hebreeën was een opleidingsschool voor het hun beloofde tehuis in Kanaän. Het is de bedoeling van God dat Zijn volk in deze tijd met een nederig hart en een bereidwillige geest de beproevingen nagaat die het oude Israël moest ondergaan, opdat ze weten hoe ze zich moeten voorbereiden op het hemels Kanaän.” –*Patriarchen en profeten*, blz. 256.

Gebroken bakken en bronnen van levend water

Beste broeders en zusters, laten we, nu er weer een jaar ten einde loopt, onze Heer Jezus Christus loven en danken voor Zijn liefde, barmhartigheid en leidende zorg. Laten we de fouten van het oude Israël vermijden, dat twee grote kwaden tegen God beging: “Ontzet u hierover, hemel, huiver, wees zeer ontsteld, spreekt de HEERE. Want Mijn volk heeft een dubbel kwaad gedaan: Mij, de bron van levend water, hebben zij verlaten, om zich bakken uit te hakken, lekkende bakken, die geen water houden.” Jeremía 2:12-13.

Laten we de gebroken bakken van zonde en zelfingenomenheid achter ons laten en in plaats daarvan gehoor geven aan de genadige oproep van Christus: “O, alle dorstigen, kom tot de wateren, en u die geen geld hebt, kom, koop en eet, ja, kom, koop zonder geld, zonder prijs, wijn en melk. Waarom weegt u geld af voor wat geen brood is, en uw arbeid voor wat niet verzadigen kan? Luister aandachtig naar Mij, eet het goede, en laat uw ziel vreugde scheppen in de overvloed. Neig uw oor en kom tot Mij, luister, en uw ziel zal leven; want Ik zal met u een eeuwig verbond sluiten: de betrouwbare gunstbewijzen aan David.” Jesaja 55:1-3.

Laten we ons hart en leven opnieuw aan God toewijden, en in nederig vertrouwen uitroepen: “Zie, God is mijn heil, ik zal vertrouwen en geen angst hebben, want mijn kracht en psalm is de HEEREHEERE, en Hij is mij tot heil geworden. U zult met vreugde water scheppen

uit de bronnen van het heil.” “En de Geest en de bruid zeggen: Kom! En laat hij die het hoort, zeggen: Kom! En laat hij die dorst heeft, komen; en laat hij die wil, het water des levens nemen, voor niets.” Jesája 12:2, 3; Openbaring 22:17. Amen!

OP DE BERG SINAI

Door br. H. Hernández, Venezuela / Chili

“**T**oen Mozes zag dat het volk losgeslagen was – want Aäron had het losgelaten – tot leedvermaak van hun tegenstanders, ging Mozes bij de ingang van het kamp staan en zei: Wie bij de HEERE hoort, moet bij mij komen. Toen verzamelden al de Levieten zich bij hem.” Éxodus 32:25, 26.

Na een reis door Mara, Elim en Rephidim kwamen de Israëlieten aan bij de berg Sinaï, ook wel bekend als de berg Horeb, of de berg van God. Die plaats was door de Heer uitgekozen als de plaats waar Hij een verbond zou sluiten met het volk dat als Zijn speciale schat was uitgekozen. Daar werd de grondwet van dit unieke volk gegeven, met levensbeginselen die de voorschriften van Jehova, hun Schepper, Bevrijder en Verlosser, uitdrukten. (Zie Éxodus 19) In hoofdstuk 32 van het boek Éxodus, dat “uitweg” betekent, staat een beschrijving van wat er gebeurde toen de Heer Zijn volk op de proef stelde en zij de test niet doorstonden. “Toen het volk zag dat het lang duurde voor Mozes van de berg afdaalde, kwam het volk bijeen bij Aäron, en zij zeiden tegen hem: Sta op, maak voor ons goden die vóór ons uit gaan, want die Mozes, de man die ons uit het land Egypte geleid heeft – wij weten niet wat er met hem gebeurd is.” Éxodus 32:1.

“Gedurende de afwezigheid van Mozes was het voor het volk een tijd van afwachting en spanning. Israël wist dat hij met Jozua de berg had beklommen en dat hij was binnengegaan in de donkere wolk die zichtbaar was vanuit de vlakte beneden, op de bergtop rustte, en van tijd tot tijd verlicht werd door de bliksemstralen van Gods aanwezigheid. Ongeduldig wachtten ze op zijn terugkeer. Omdat ze in Egypte gewend waren geweest aan stoffelijke afbeeldingen van de godheid, was het voor hen moeilijk om te ver-

trouwen op een onzichtbaar Wezen, en waren ze ertoe gekomen op Mozes te bouwen voor het ondersteunen van hun geloof.

Nu was hij niet meer bij hen. Dag na dag, week na week ging voorbij, en nog bleef hij weg. Hoewel de wolk nog steeds zichtbaar was, meenden velen in het leger dat hun leider hen verlaten had, of dat hij door het verterend vuur was verdelgd.

In deze tijd van wachten hadden ze tijd om na te denken over de wet van God, die ze gehoord hadden, en konden ze hun harten voorbereiden om verdere openbaringen, die Hij hun zou kunnen geven, te ontvangen. Voor dit werk hadden ze niet te veel tijd; als ze op deze wijze hadden getracht een beter begrip te krijgen van Gods eisen, en hun harten hadden vernederd voor Hem, zouden ze bewaard zijn gebleven voor de verleiding. Maar ze lieten na deze dingen te doen, en al spoedig werden ze zorgeloos, onoplettend en wetteloos. Dit was vooral het geval met de gemengde menigte. Ze wensten verder te trekken naar het beloofde land – het land dat vloeyde van melk en honing. Dit land was hen alleen beloofd op voorwaarde van gehoorzaamheid, maar dat hadden ze vergeten. Sommigen stelden voor om terug te keren naar Egypte; maar of het was om verder te gaan naar Karman of terug te gaan naar Egypte, het merendeel van het volk wilde niet langer wachten op Mozes.

Toen ze zich zonder hun leider zo hulpeloos voelden, keerden ze terug naar hun oude bijgeloof. De ‘menigte van allerlei slag’ Éxodus 12:38 ging vooraan in morren en ongeduldig zijn, en zij waren de leiders van de afval die nu volgde. Eén van de voorwerpen die door de Egyptenaren vereerd werden als symbolen van de godheid, was de stier of de koe; en zij die deze vorm van afgoderij in Egypte hadden bedreven, stelden voor dat er een kalf gemaakt zou worden dat men kon aanbidden.

Het volk wilde een voorstelling hebben van God, die hen in de plaats van Mozes kon voorgaan. God had geen gelijkenis van Zichzelf bekendgemaakt, en Hij had verboden dat een tastbare voorstelling voor zulk een doel gemaakt zou worden. De machtige wonderen in Egypte en bij de Rode Zee waren bedoeld om

geloof in Hem als de Onzichtbare, Almachtige Helper van Israël, de enig ware God, te versterken. Aan hun verlangen, een zichtbare openbaring te hebben van Zijn tegenwoordigheid, was voldaan in de vorm van de wolkkolom en de vuurkolom die het leger leidde, en door de openbaring van Zijn heerlijkheid op de berg Sinaï. Maar terwijl de wolk van Gods tegenwoordigheid nog boven hen hing, keerden ze in hun hart terug naar de afgoderij van Egypte, en veranderden ze de heerlijkheid van de onzichtbare God in de gedaante van een stier!

Gedurende de afwezigheid van Mozes was het rechterlijk gezag in handen gelegd van Aäron, en een talrijke menigte verzamelde zich bij zijn tent, met de eis: 'Maak ons goden, die vóór ons uit gaan, want deze Mozes, die man, die ons uit het land Egypte heeft gevoerd – wij weten niet, wat er van hem geworden is.' Ze zeiden dat de wolk, die hen tot dusver had geleid, nu blijvend rustte op de berg; hij zou niet langer de richting aangeven die ze moesten volgen. Daarvoor in de plaats wilden ze een beeld hebben; en als ze besloten om terug te keren naar Egypte, zoals was voorgesteld, zouden ze genade vinden in de ogen van de Egyptenaren als ze dit beeld voor zich uit droegen en het erkenden als hun god.

Voor zo'n crisis was een man nodig die vastbesloten, standvastig en moedig was; iemand die Gods eer stelde boven de gunst van mensen, boven eigen veiligheid, of zelfs boven het leven. De huidige leider van Israël was echter niet zo iemand. Op zwakke wijze protesteerde Aäron tegen de eisen van het volk, maar zijn aarzeling en onzekerheid in dit kritieke moment maakte het volk alleen maar vastbeslotener. Het tumult groeide. Een blinde, onberedeneerde woede scheen van de schare bezit te nemen. Er waren enkelen die trouw bleven aan hun verbond met God, maar het merendeel van het volk deed mee in de afval. Enkelen die het waagden om de voorgestelde beeldendienst een afgoderij te noemen, werden opzij geduwd en ruw behandeld, en tijdens de verwarring en de opwindning die heersten verloren ze tenslotte het leven.

Aäron vreesde voor zijn leven, en in plaats van moedig op te komen voor de eer van God, gaf hij toe aan de eisen van het volk. In de eerste plaats gaf hij opdracht dat de gouden oorringen van het volk verzameld en bij hem gebracht moesten worden. In de hoop dat hun trots zou verhinderen dat ze zulk een offer brachten. Maar ze stonden bereidwillig hun sieraden af, en hiervan vervaardigde hij een gegoten kalf, een afbeelding van de goden van Egypte. Het volk riep uit: ‘Dit is uw god, Israël, die u uit het land Egypte heeft gevoerd.’ En lafhartig liet Aäron toe dat Jehova op deze wijze werd beledigd. Hij ging zelfs nog verder. Toen hij zag met welk een voldoening deze god werd ontvangen, bouwde hij een altaar daarvoor en liet bekendmaken: ‘Morgen is er een feest voor de Here!’ De aankondiging werd door bazuinblazers in heel het legerkamp bekendgemaakt. ‘En de volgende morgen vroeg offerden zij brandoffers en brachten vredeoffers, en het volk zette zich neer om te eten en te drinken; daarna stonden ze op om vreugde te bedrijven.’ Onder het voorwendsel van het houden van ‘een feest voor de Here’ gaven ze zich over aan vraatzucht en losbandigheid.” –*Patriarchen en profeten*, blz. 280-282. Hoeveel mensen, zelfs met geloofsbrieven voor leiderschap, bouwen in tijden van gevaar altaren die beledigend en schadelijk zijn voor de gemeente in de ogen van een heilige God? Het kan een altaar zijn voor trots, roekeloosheid, strijd, eigengerechtigheid of arrogantie. Andere soorten “altaren” zijn onverschilligheid, nalatigheid, toegeeflijkheid, inschikkelijkheid tegenover dwaling of het tolereren van onrecht.

“Er waren nog maar weinige dagen verlopen sedert de Hebreëen met God een plechtige overeenkomst hadden gesloten om te luisteren naar Zijn stem. Bevend hadden ze gestaan voor de berg Sinaï, terwijl ze luisterden naar de woorden des Heren: ‘Gij zult geen andere goden voor Mijn aangezicht hebben.’ De heerlijkheid van God hing nog boven de berg ten aanschouwen van heel het volk; maar ze wendden zich af en vroegen naar andere goden. ‘Zij maakten een kalf bij Horeb en bogen zich neer voor een gegoten beeld; ze verruilden hun Eer tegen het beeld van een rund.’ Psalm

106:19, 20 Het was niet mogelijk groter ondankbaarheid te tonen of zwaarder belediging te uiten jegens Hem, die Zich jegens hen een liefderijk Vader en almachtig Koning had betoond.

Terwijl Mozes nog op de berg was, werd hij gewaarschuwd voor de ontrouw in het leger, en kreeg hij bevel om zonder dralen terug te keren. ‘Ga, daal af,’ klonk het woord van God, ‘want uw volk, dat gij uit het land Egypte hebt gevoerd, heeft het verdorven. Zij hebben zich gehaast om af te wijken van de weg die Ik hun geboden had; zij hebben zich een gegoten kalf gemaakt, waarvoor zij zich hebben nedergebogen en waaraan ze geofferd hebben.’ God had reeds bij het begin deze afvalligheid kunnen stoppen; maar Hij liet het tot deze hoogte komen om allen een les te leren hoe Hij verraad en afval bestraft.” –*Patriarchen en profeten*, blz. 282, 283.

Wie was verantwoordelijk voor de val van de meerderheid van de kinderen van Israël in deze afvalligheid?

“Zo trokken de Israëlieten van Rameses naar Sukkoth, ongeveer zeshonderdduizend man te voet, mannen alleen, vrouwen en kleine kinderen niet meegerekend. Ook trok een grote groep van mensen van allerlei herkomst met hen mee, en kleinvee en runderen, zeer veel vee.” Éxodus 12:37, 38. Deze gemengde menigte zette herhaaldelijk struikelblokken op de weg van het volk, omdat gehoorzaamheid aan God, die hen had bevrijd, niet hun primaire doel was; ze wilden eerder ontsnappen aan de oordelen die over Egypte vielen.

“In deze menigte waren niet alleen mensen die gedreven werden door geloof in de God van Israël, maar een grote meerderheid die alleen wenste te ontkomen aan de plagen, of die de wegtrekkende stoet volgde uit nieuwsgierigheid en sensatie. Dezen vormden steeds een hinder en een valstrik voor Israël.” –*Patriarchen en profeten*, blz. 245.

Waarschuwing voor Gods volk vandaag

“Als iemand vuur in zijn boezem neemt, zullen dan zijn kleren niet in brand vliegen? Als iemand op gloeiende kolen loopt, zullen dan zijn voeten niet verbranden? Spreuken 6:27, 28.

“De Heer gaf het oude Israël opdracht zich niet te vermengen door huwelijken met de afgodische naties om hen heen: ‘Gij zult u ook met hen niet verzwageren; uw dochters zult gij aan hun zonen niet geven, noch hun dochters nemen voor uw zonen.’ De reden wordt gegeven. De Oneindige Wijsheid, die de gevolgen van zulke banden overzag, verklaart: ‘Want zij zouden uw zonen van Mij doen afwijken, zodat zij andere goden zouden dienen, en de toorn des HEREN tegen u zou ontbranden en Hij u weldra zou verdelgen.’ ‘Want gij zijt een volk, dat de HERE, uw God, heilig is; ú heeft de HERE, uw God, uit alle volken op de aardbodem uitverkoren om Zijn eigen volk te zijn.’ Deuteronomium 7:3, 4, 6.” –*Getuigenissen voor de gemeente*, deel 5, blz. 296, 297 [Zie ook: *Uit de schatkamer der getuigenissen*, deel 2, blz. 123, 124].

“Mannen en vrouwen die anders gevoelig en gewetensvol zijn, sluiten hun oren voor advies; zij zijn doof voor de smeebeden van vrienden, familie en de dienstknechten van God. Het geven van een berisping of een waarschuwing wordt opgevat als onbeschaamde bemoeizucht, en de vriend die trouw genoeg is om te protesteren, wordt als een vijand behandeld.” –*Getuigenissen voor de gemeente*, deel 5, blz. 298, 299. [Zie ook: *Uit de schatkamer der getuigenissen*, deel 2, 126, 127].

“Het volk Israël, met name de menigte van allerlei slag, zou steeds geneigd zijn tegen God in opstand te komen. Ook zouden ze tegen hun leider morren en hem verdriet doen door hun ongelooft en hardnekkigheid, en het zou een moeilijke en tergende zaak zijn hen te leiden naar het beloofde land. Door hun zonden hadden ze reeds Gods gunst verbeurd, en het recht eiste dat ze verdelgd zouden worden. Daarom stelde de Here voor om hen te vernietigen, en Mozes tot een machtig volk te maken. [...] Mozes was een type van Christus. Zoals de middelaar van Israël zijn

gelaat sluierde omdat het volk niet op deze heerlijkheid kon zien, bedekte Christus, de goddelijke Middelaar, Zijn goddelijkheid met menselijkheid toen Hij naar deze aarde kwam. Als Hij gekomen was bekleed met hemelse heerlijkheid, had Hij de mens in diens zondige toestand niet kunnen benaderen. Ze hadden de heerlijkheid van Zijn tegenwoordigheid niet kunnen verdragen. Daarom vernederde Hij Zich en werd gemaakt in de gelijkheid van vlees, ‘aan dat der zonder gelijk’ Romeinen 8:3, om het gevallen mensdom te bereiken en het op te heffen.” –*Patriarchen en profeten*, blz. 283, 292, 293.

De afvalligheid bij de berg Sinaï had verschrikkelijke gevolgen voor de mensen die in de waanzin van de afgoderij terecht waren gekomen. Maar dat was niet alles. De grote zwakte van de leider, Aäron, resulteerde ook in het verlies van het leven van de gelovigen die de afvalligheid aan de kaak stelden.

“God zij ons genadig en zegene ons; Hij doe Zijn aangezicht over ons lichten. Sela

Dan zal men op de aarde Uw weg kennen, onder alle heiden-volken Uw heil.” Psalm 67:2, 3. Amen.

MAAK U GEREED

OM DE JORDAAN OVER TE STEKEN!

Door br. T. Petkov, Bulgarije / Verenigde Staten

“**G**a midden door het kamp en gebied het volk: Maak proviand voor u klaar, want nog binnen drie dagen zult u deze rivier, de Jordaan, oversteken, zodat u kunt binnengaan om het land in bezit te nemen dat de HEERE, uw God, u geeft om in bezit te nemen.” Jozua 1:11.

Na veertig jaar door de woestijn te hebben getrokken en in tenten te hebben gewoond, kwamen de Israëlieten eindelijk aan de grenzen van het beloofde land. Hoeveel gebeden, tranen en smeekbeden werden tot de Heer opgeheven! Hoeveel geduld en doorzettingsvermogen waren er nodig om deze reis vol uitdagingen, moeilijkheden, twijfels en teleurstellingen, maar ook wonderen en overwinningen te volbrengen. De Jordaan symboliseert het einde van een lang hoofdstuk in de geschiedenis van Gods volk, maar ook een nieuw begin in het land van “melk en honing”.

De ervaring van het oversteken van de Jordaan zal onze persoonlijke ervaring worden. Vandaag moeten we klaar zijn om het “hemelse koninkrijk” binnen te gaan.

De belofte

God vergeet Zijn volk nooit. Toen Israël het moeilijk had, bezocht Hij hen en bevrijdde hen met de belofte van vrijheid, voorspoed en geluk. Tijdens hun slavernij in Egypte zorgde de Heer voor een bevrijding en zette Hij Zijn volk op een reis naar het beloofde land.

“Daarom ben Ik neergekomen om het volk te redden uit de hand van de Egyptenaren, en het te leiden uit dit land naar een goed en

ruim land, naar een land dat overvloeit van melk en honing, ...”
Éxodus 3:8.

Wanneer de Heer in Zijn belofte melk en honing noemt, bedoelt Hij dat niet letterlijk. Het is een symbool van de voorspoed, het gemak en het geluk dat het volk van God zal hebben als ze trouw de goddelijke instructies volgen.

“Zo heb Ik u een land gegeven waarvoor u zich niet ingespannen hebt, en steden die u niet gebouwd hebt, en u woont erin. U eet van wijngaarden en olijfbomen die u niet geplant hebt.” (Jozua 24:13)

God zal strijden en werken ten gunste van Zijn volk. Als we op Hem vertrouwen, zal Hij het onmogelijke voor ons doen en ons het verlangen en de kracht geven om Zijn voorschriften te gehoorzamen. We moeten Zijn koninkrijk op de eerste plaats zetten in ons leven en al het andere zal ons gegeven worden (Matthéüs 6:33). De strijd tegen de vijand en geestelijke tegenstanders wordt gevoerd met de machtige kracht van de Heer.

“Maar de HEER antwoordde hem: ‘Nu zul je zien wat Ik de farao ga aandoen: Ik zal hem met harde hand dwingen mijn volk te laten gaan, hij zal het zelfs uit zijn land wegjagen.’ Exodus 6:1, NBV21.

De ervaring van Israël dat de woestijn en de Jordaan overstak, staat symbool voor ons dagelijks leven onder leiding van de Heer. Uitdaging na uitdaging en overwinning na overwinning staan de trouwe pelgrims te wachten op de reis naar het eeuwige leven.

Het symbool

De ervaring van het oversteken van de Jordaan bevat veel lessen voor ons, de gelovigen die in de eindtijd leven. Israël moest de Jordaan oversteken voordat zij het beloofde land konden binnengaan. Op dezelfde manier moet het volk van God soortgelijke obstakels en moeilijkheden oversteken voordat zij het hemelse koninkrijk binnengaan. De rivier de Jordaan is op zichzelf al rijk aan symbolen.

Uiteindelijk stond het volk van God voor het laatste natuurlijke obstakel voordat ze Kanaän binnengingen. Deze oversteek was

geen eenvoudige taak. Het was een wonder dat een pijler zal blijven in de geschiedenis van Israël. “Allen wisten echter dat ze zonder Gods hulp nooit de rivier konden oversteken. In deze tijd van het jaar – het voorjaar – was het water van de Jordaan zó hoog door de smeltende sneeuw in de bergen, dat de rivier buiten haar oevers stond, zodat men de gewone doorwaadbare plaats niet kon oversteken. Het was Gods bedoeling dat het oversteken van de Jordaan door Israël een wonder zou zijn.” –*Patriarchen en profeten*, blz. 435.

Op een vergelijkbare manier zullen de gelovigen aan het einde der tijden de sterke hand van God ervaren en zich ervan bewust zijn dat hun redding niets minder is dan een wonder dat door de bovennatuurlijke kracht van God wordt verricht. Het doorstaan van de tijd van moeilijkheden zal dezelfde kwaliteiten en geestelijke toewijding vereisen als die welke nodig waren voor het volk van God om de Jordaan over te steken. Laten we het geïnspireerde getuigenis beschouwen:

“Allen die de hemel binnengaan, moeten op de proef worden gesteld en gelouterd worden als goud in het vuur – zelfs al in deze wereld Ons grootste gevaar ligt in een vleselijke zekerheid. Mag God jullie helpen, mijn kinderen, om nooit op jezelf te roemen. Tenzij jullie beiden waken tot gebed, zullen jullie uiteindelijk falen. Denk nooit dat het moedig is om in gemak te leven....” –*The Upward Look*, blz. 208.

Daarnaast symboliseert de oversteek van de Jordaan een doop voor het volk van God, zoals de oversteek van de Rode Zee was na het verlaten van Egypte. “En ik wil niet, broeders, dat u er geen weet van hebt dat onze vaders allen onder de wolk waren en allen door de zee zijn gegaan, en dat allen in Mozes gedoopt zijn in de wolk en in de zee. (1 Korinthe 10:1, 2)

Het symbool komt ook voor in het Nieuwe Testament, waar Johannes de Doper, die de weg voorbereidde voor de komst van Christus, doopte in de Jordaan. “Johannes predikte de komst van de Messias en riep de mensen op tot berouw. Als zinnebeeld van de reiniging van de zonde doopte hij hen in het water van de

Jordaan. Zo leerde hij door een betekenisvol beeld dat zij, die meenden dat zij Gods uitverkoren volk waren, door de zonde verontreinigd waren en dat zij zonder de reiniging van hart en leven geen deel konden hebben aan het koninkrijk van de Messias.” –*Jezus, de Wens der eeuwen*, blz. 76.

De doop werd zo belangrijk geacht voor alle gelovigen in het heden en de toekomst dat, als voorbeeld, zelfs onze Verlosser Jezus Christus de doop in de Jordaan ontving.

Op een vergelijkbare manier moeten wij, om het hemelse Kanaän binnen te gaan, de ervaring van de doop hebben, een verbond met God voor verlossing en eeuwig leven. De fysieke oversteek van de Jordaan symboliseert een geestelijke verandering en een overgaan van dood naar leven. “Tegen hen die morgen in vol geloof in Jezus Christus het water ingaan om gedoopt te worden in de naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest, zou ik willen zeggen: Deze drie grote hemelse machten zijn in jullie naam toegezegd. Geef uzelf zonder voorbehoud aan God. U bent begraven in de gelijkenis van Christus’ dood en opgewekt in de gelijkenis van Zijn opstanding. De krachten van de hemel zullen bij jullie zijn als jullie stap voor stap de Heer leert kennen. Gedraag u alsof u uit de dood bent opgewekt – een nieuw schepsel. Laat zien dat uw gezindheid is veranderd in overeenstemming met de gezindheid van Christus.” –*Letters and Manuscripts*, vol. 21, Ms 147, 1906.

De belofte van de Heer is groot, maar er is voorbereiding nodig om aan de goddelijke verwachtingen te voldoen. Dit betekent niet dat de beloften van de Heer verkregen worden door werken, opleiding of training. Het is een kwestie van geloof en een actie van goddelijke genade.

Drie dagen van voorbereiding – Heilig uzelf

“Ga midden door het kamp en gebied het volk: Maak proviand voor u klaar, want nog binnen drie dagen zult u deze rivier, de Jordaan, oversteken, zodat u kunt binnengaan om het land in bezit te nemen dat de HEERE, uw God, u geeft om in bezit te nemen.” (Jozua 1:11) De Heer gebod Mozes en Jozua dat men voorbereid

moet zijn voordat je de aanwezigheid van de Heer kunt ontmoeten en deel kunt uitmaken van Zijn wonderbaarlijke interventie. Vaak vragen gelovigen in hun gebeden om een wonderbaarlijke interventie van genezing, bevrijding of inwilliging van hun verzoekschriften. De Heer onthult dat Zijn aanwezigheid geen kleinigheid is. Hij vermeldt expliciet dat Israël zichzelf moest heiligen voordat de samenkomst plaatsvond. De HEER gaf Mozes en Jozua de opdracht dat men zich moet voorbereiden voordat men in de tegenwoordigheid van de HEER treedt en deel krijgt aan Zijn wonderbaarlijk ingrijpen. Vaak vragen gelovigen in hun gebeden om een wonderbaarlijke tussenkomst van genezing, bevrijding of inwilliging van hun smeekbeden. De Heer onthult dat Zijn aanwezigheid geen kleinigheid is. Hij vermeldt expliciet dat Israël zichzelf moest heiligen voordat de samenkomst plaatsvond. “En de HEERE zei tegen Mozes: Ga naar het volk toe, en heilig hen vandaag en morgen, en laten zij hun kleren wassen en over drie dagen gereed zijn. Op de derde dag zal de HEERE namelijk voor de ogen van heel het volk neerdalen op de berg Sinäi. [...] Hij zei tegen het volk: Wees over drie dagen gereed en nader niet tot een vrouw.” (Éxodus 19:10, 11, 15). De voorbereiding voor de ontmoeting met de Heer verschilt niet veel van de voorbereiding die nodig is voor de heiliging van de Sabbatdag. De drie dagen worden ook herhaald in verschillende geestelijke ervaringen in de Bijbel.

“Want zoals Jona drie dagen en drie nachten in de buik van de grote vis was, zo zal de Zoon des mensen drie dagen en drie nachten in het hart van de aarde zijn.” (Matthéüs 12:40) “Jezus antwoordde en zei tegen hen: Breek deze tempel af en in drie dagen zal Ik hem laten herrijzen.” (Johannes 2:19)

“De drie engelen uit Openbaring veertien worden voorgesteld als vliegend in het midden van de hemel, terwijl ze de woorden van de waarheid verkondigen aan een verloren wereld. Zij symboliseren het werk voor deze tijd dat gedaan moet worden door allen die deze boodschappen geloven. De boodschappen van de drie engelen zijn met elkaar verbonden.” –*Letters and Manuscripts*,

vol. 22, Lt 390, 1907. “En dit Evangelie van het Koninkrijk zal in heel de wereld gepredikt worden tot een getuigenis voor alle volken; en dan zal het einde komen.” Matthéüs 24:14.

In ons geestelijk leven moeten we er klaar voor zijn om elke dag bij de Heer en voor Zijn tegenwoordigheid te zijn door de doop met de Heilige Geest te ontvangen, naar Zijn stem te luisteren en Zijn leiding te volgen. De apostel Paulus zegt: “Ik sterf elke dag.” 1 Korinthe 15:31.

Orde is onmisbaar

Het oversteken van de Jordaanrivier vereiste orde en een georganiseerde aanpak. De beambten geboden het volk: “Wanneer u de ark van het verbond van de HEERE, uw God, ziet, en de Levitische priesters die hem dragen, moet ú vanaf uw plaats opbreken en hem volgen.” (Jozua 3:3) Hierdoor leert de Heer ons een les en wijst Hij op het belang van orde.

“Er is orde in de hemel. Er was orde in de kerk, toen Christus op de aarde was en na Zijn vertrek heerste er strikte orde onder Zijn apostelen. En nu in deze laatste dagen, terwijl God Zijn kinderen tot de eenheid des geloofs brengt, bestaat er meer wezenlijke behoefte aan orde, dan ooit te voren. Want, terwijl God Zijn kinderen samenbindt, zijn satan en zijn boze engelen druk bezig deze eenheid te verhinderen en teniet te doen.” –*Eerste geschriften*, blz. 108, 109.

Eerst droegen de priesters de ark van het verbond, die de aanwezigheid van de Heer symboliseerde. Daarna kwamen de priesters en Levieten, die door de Heer gekozen waren en de organisatie symboliseerden die door de Heer Zelf was ingesteld. Van het volk werd verwacht dat ze de gevestigde orde zouden volgen.

“En tegen de priesters zei Jozua: Neem de ark van het verbond op en ga voor het volk uit. Toen namen zij de ark van het verbond op en gingen voor het volk uit.” Jozua 3:6.

Op een vergelijkbare manier stelde de Heer in het Nieuwe Testament de prioriteiten van de ambten vast die geopenbaard werden door de aanwezigheid van de Geest. “Samen bent u name-

lijk het lichaam van Christus, en ieder afzonderlijk Zijn leden. God nu heeft sommigen in de gemeente een plaats gegeven: ten eerste apostelen, ten tweede profeten, ten derde leraars, vervolgens krachten, daarna genadegaven van genezingen, vormen van hulpverlening, bestuurlijke gaven, allerlei talen.” 1 Korinthe 12:27, 28.

God stond niet toe dat ongeorganiseerden het Beloofde Land binnen stormden. Hij herhaalde keer op keer dat orde, organisatie, respect en gehoorzaamheid deel uitmaken van Zijn goddelijke genade en dat allen die door Zijn Geest geleid worden van nature dezelfde principes zullen volgen. Door de geschiedenis heen heeft God verschillende vormen van organisatie gebruikt, te beginnen met de aartsvaders, daarna rechters, profeten en koningen, of de oprichting van Zijn gemeente. Met andere woorden, Hij heeft altijd een entiteit gehad die Hem op aarde vertegenwoordigde.

“De Verlosser der wereld keurt niet goed een uitleven en beoefenen inzake godsdienstige aangelegenheden, onafhankelijk van Zijn georganiseerde en erkende kerk, waar Hij een gemeente heeft. Velen zijn de gedachte toegedaan, dat zij alléén Christus verantwoording schuldig zijn voor hun licht en ervaringen, los van Zijn erkende navolgers in de wereld.” –*Uit de schatkamer der getuigenissen*, deel 1, blz. 409.

In het water stappen

“De priesters gehoorzaamden de bevelen van hun leider en gingen het volk voor, terwijl ze de ark van het verbond droegen. De Hebreeuwse troepen stelden zich op voor de mars en volgden dit symbool van de goddelijke aanwezigheid. De brede stoet trok in een lange rij de oever van de Jordaan af, en toen de voeten van de priesters het water aan de rand van de rivier raakten, werd het water van bovenaf afgesneden, terwijl het water beneden verder stroomde, zodat de rivierbedding droog kwam te liggen. De priesters gingen verder, terwijl zij de ark van God droegen, en Israël volgde in de achterhoede. Halverwege de overtocht kregen de priesters het bevel om stil te blijven staan in de rivierbedding, totdat het hele Hebreeuwse volk was overgestoken.” –*Testimonies*

for the Church, vol. 4, blz. 157. Het bevel van de Heer aan de priesters was duidelijk – om hun voeten te plaatsen totdat ze “... in het water van de Jordaan komen, dat het water van de Jordaan afgesneden wordt, namelijk het water dat van bovenaf vloeit; het zal blijven staan als een dam.” Jozua 3:13.

Redding en alle beloften van de Heer moeten door geloof worden ontvangen, vertrouwend op Zijn oneindige wijsheid en leiding. Vaak zien we niet hoe het plan van de Heer zich zal ontfouwen en is onvoorwaardelijke gehoorzaamheid aan Zijn bevel vereist. Vergelijkbaar met de oversteek door de Jordaan zal de ervaring zijn van de gelovigen aan het einde der tijden, waar verlossing en de hulp van de Heer niet gezien zullen worden totdat we onze voeten in het water van gehoorzaamheid zetten, de instructies volgend die in het Woord van God gegeven worden. Elk gebed moet vergezeld gaan van een standvastig geloof, naar het voorbeeld van het volk Israël dat de Jordaan overstak.

Maar laat hij [laten wij] er in geloof om vragen en daarbij niet twifelen. Immers, wie twijfelt, lijkt op een golf van de zee, die door de wind voortgestuwd en op- en neergeworpen wordt. Want zo iemand moet niet denken dat hij iets ontvangen zal van de Heere.” Jakobus 1:6, 7.

De priesters en Levieten blijven in het midden

De functie van de priesters en Levieten hield niet op bij het leiden van de optocht en het bepalen van de juiste volgorde bij het oversteken van de Jordaan. Laten we ons de enorme hoeveelheid water voorstellen die zich aan één kant ophoopte en de angst in het hart van de mensen die deelnamen aan deze ongelooflijke bovennatuurlijke gebeurtenis. Ook in deze situatie voorzag de Heer in een oplossing en beval dat de priesters zo lang als nodig was tussen het water en het volk moesten staan om een veilige doorgang te garanderen totdat de laatste persoon was overgestoken.

“Halverwege de Jordaan kregen de priesters het bevel om in de rivierbedding stil te blijven staan totdat alle Hebreeërs waren

overgestoken. Dit was om hun gedachten sterker te doordringen van het feit dat de kracht die het water van de Jordaan tegenhield dezelfde was die hun vaders veertig jaar eerder in staat stelde om de Rode Zee over te steken.” – *Testimonies for the Church*, vol. 4, blz. 157.

Op een vergelijkbare manier zal onze Heer Jezus voor het hemelse oordeel staan als onze Plaatsvervanger en Voorspraak totdat de laatste gelovige rechtvaardiging en verlossing ontvangt.

De Jordaan ligt voor ons

Het profetische symbool van water betekent mensen, en de uitdaging aan het einde der tijden zal zijn om de massa's mensen die de opmars van de uitverkorenen naar verlossing proberen tegen te houden, over te steken. Voor ons ligt de ervaring om het hemelse Kanaän binnen te gaan.

“Ik zag Gods volk in grote benauwdheid, wenend en biddend, pleitend op de zekere beloften van God, terwijl de goddelozen overal rondom ons waren, terwijl ze ons bespotten en ons dreigden te vernietigen. Ze maakten onze zwakheid belachelijk, zij bespotten de geringheid van ons aantal en beschimpten ons met woorden die bedoeld waren ons diep te treffen. Ze beschuldigden ons ervan een onafhankelijke positie ten opzichte van de rest van de wereld in te nemen. Ze hadden onze geldmiddelen afgesneden, zodat we niet konden kopen of verkopen en zij wezen naar onze verachtelijke armoede en onze zwaar beproefde toestand. Zij konden niet inzien hoe wij zonder de wereld konden leven. We waren toch afhankelijk van de wereld en wij moesten, volgens hen, aan de gewoonten, praktijken en wetten toegeven of uit de wereld weggaan. Als we het enige volk in de wereld waren dat door de Here begunstigd was, dan was de schijn wel ontzaglijk tegen ons. Zij verklaarden dat zij de waarheid hadden, dat wonderen onder hen gedaan werden, dat engelen uit de hemel met hen spraken en met hen wandelden, dat grote kracht en tekenen en wonderen onder hen tot stand gebracht werden en dat dit het Tijdelijke Millennium (het Duizendjarig Vrederijk) was, waarnaar ze zolang

hadden uitgezien. De hele wereld was bekeerd en gehoorzaam aan de zondagswet, en dit kleine, zwakke volk hield hun strijd vol tegen de wetten van het land en de wetten van God. Ze beweerden dat zij de enigen waren die het gelijk aan hun kant hadden.” –*Maranatha, de Here komt*, blz. 209.

Net zoals God het water van de Jordaan tegenhield, zal Hij ook de tegenstand van de ongelovigen tegenhouden en de vervolging tegenhouden door het wonder van Zijn macht. De zondagswet als het merkteken van het beest, de opgelegde financiële sancties en de vervolging zullen de zegevierende mars van het volk van God en hun uiteindelijke bezit van het beloofde land niet kunnen stoppen. Hoewel de gevaren en beproevingen onmogelijk lijken om te overwinnen, zal de machtige hand van God Zijn volk bedekken en hen naar de uiteindelijke overwinning brengen.

“Het hele universum staat onder de heerschappij van de Levensvorst. ... Hij zal Zijn uitverkoren volgelingen verdedigen tegen de macht van satan en al hun vijanden onderwerpen. Door hem zullen zij overwinnaars zijn, en meer dan overwinnaars.” –*The Home Missionary*, 1 juli 1897.

Vandaag gebiedt de Heer Zijn volk om wakker te worden en klaar te staan om de Jordaan over te steken. “Luister, Israël! U gaat heden de Jordaan oversteken om het land binnen te gaan en in bezit te nemen van volken die groter en machtiger zijn dan u, met grote en hemelhoog versterkte steden.” Deuteronomium 9:1 Laten we er klaar voor zijn! Amen.



Internationaal Zendingsgenootschap
Gemeente van Zevende Dags Adventisten
Reformatiebeweging